Insula femeilor (*Lady Robinson Bar*)

de Valeriu Butulescu

PERSONAJE: LADY ROBINSON, severă, înţeleaptă, încă frumoasă, uşor masculinizată de vitregia destinului, trecută bine prin şcoala vieţii, peste cincizeci de ani, destul de atrasă de frumuseţea feminină; VENERA, fiica distinsei Lady Robinson, frumoasă, senzuală, coaptă, pragmatică şi calculată (dar destul de naivă, uneori), vârsta: puţin peste treizeci de ani; ALA, ingenuă, dar trecută de primul păcat, visătoare, plină de speranţe şi idealuri, douăzeci şi ceva de ani, fascinată de lumea basmelor, obsedată de o mare idilă pasageră, dar şi de alcool; ELEN, fostă profesoară de gramatică, prăbuşită în misticism, relativ ofilită, cu un bogat repertoriu de principii morale, încă femeie. Îmbrăcată în negru, fără a fi, totuşi, călugăriţă. OLAF – ofiţer de marină, aparent bărbat, intelect variabil, în jur de şaizeci de ani, băutor, fumător etc.; IVA – bucătar de vas, intelect şters, destul de tânăr, pasiv, inclusiv în relaţiile homosexuale.

Acţiunea se petrece în timpurile noastre pe o insulă pustie. Personajele, destul de libertine uneori, păstrează totuşi decenţa, în noile ei limite impuse de legislaţia unională armonizată.

O încăpere ciudată, ordonată cu gust feminin, curată, înjghebată destul de fantezist din resturile unei nave naufragiate. Predomină elemente specifice unui bar de noapte, tejghea, ring, câteva mese, scaune, bara de dans erotic, în vitrină, sticle cu băuturi alcoolice. Fereastra principală, amenajată ca punct de observaţie. Un pat uriaş. Două ferestre, o uşă.

SCENA 1

LADY ROBINSON, VENERA, ALA, ELEN.

Cele patru femei, plictisite, încearcă să-şi omoare timpul prin lecturi libere. Lady Robinson e la tejghea, cu aere clare de şefă. Răsfoieşte plictisită o carte de telefon. Venera citeşte, în faţa unei oglinzi sparte, un tratat de filosofie. Ala, total absentă la ce se întâmplă în jur, devorează o carte de poveşti, trăind intens fiecare pagină.

Din când în când, pe furiş, trage câte o duşcă, dintr-o sticlă aproape goală. Elen dormitează sub o candelă aprinsă, având în mâini o carte de rugăciuni.

VENERA (*priveşte, alternativ, în carte şi în oglindă*): Am un fizic perfect. Şi totuşi, nu înţeleg deosebirea dintre fizică şi metafizică. LADY ROBINSON: Termenii sunt apropiaţi… Este exact diferenţa dintre pauză şi menopauză. VENERA (*cu un aer savant*): În concepţia mea, conceptul de metafizică… LADY ROBINSON (*o întrerupe cu autoritate*): Venera, încetează, te rog! Filosofia nu e pentru tine! Nu poţi trece aşa brusc, de la anticoncepţionale, la concepte şi la concepţii!

VENERA: Bine, dar aici scrie clar! E vorba de silogisme… LADY ROBINSON: Gata! Ajunge! Citeşti cărţi grele, iar tu eşti o femeie uşoară! VENERA (*nemulţumită*): Mami! Fii şi tu mai tolerantă! Ai condus zece ani o casă de toleranţă! LADY ROBINSON (*iritată*): Nu mai rezist cu voi! Cărţi, cărţi şi iar cărţi! E ridicol. Fără bărbaţi, orice bar de noapte se transformă în sală de lectură. VENERA: A fost ideea ta să înfiinţăm un club de noapte! (*Ironic*). Lady Robinson Bar… LADY ROBINSON: Da! Eu, Lady Robinson mă mândresc cu această investiţie… VENERA (*ironică*): Un bar de noapte? LADY ROBINSON: Se putea face altceva cu voi? Ai fi vrut să fondez o mănăstire? VENERA: Dar suntem pe o insulă locuită de patru femei! Mami, suntem pe o insulă pustie… LADY ROBINSON (*autoritară*): Aiurea! Femeile însufleţesc orice pustietate. Să-ţi intre bine în cap! Insula aceasta este a noastră. Am decretat! Suntem stat suveran şi ne numim Insula Femeilor. Avem imn, stemă, drapel naţional. Avem şi capitală. VENERA: Mami… LADY ROBINSON: Ne-am proclamat independenţa. Puţin îmi pasă că laşii aceia cu barbă şi testicule au dispărut. După cum vezi, ne descurcăm bine şi fără ei… VENERA: Şi, totuşi… LADY ROBINSON: Ce totuşi? Care totuşi? Venera, tu chiar simţi nevoia să speli izmene? VENERA: Mami! Într-un sistem filosofic coerent trebuie să existe un principiu masculin… LADY ROBINSON: Fals! O femeie cu principii nu are nevoie de principii masculine… VENERA:

Bine, dar acesta este un adevăr metafizic dovedit! LADY ROBINSON: Greşit! O femeie independentă face dragoste şi fără bărbaţi… VENERA: Dar eu sunt fiica ta! Nu înţeleg cum m-ai conceput, dacă ai asemenea concepţii… LADY ROBINSON: Nu eu te-am conceput, ci dobitocul de taică-tău! VENERA: Deci tata a fost un gânditor… LADY ROBINSON: Toţi bărbaţii sunt gânditori. Se gândesc tot timpul la bani, femei şi putere politică… VENERA: V-aţi gândit mult atunci când m-aţi făcut? LADY ROBINSON: Nu ne-am gândit deloc! Abia în luna a patra, am căzut pe gânduri! VENERA: De ce nu-mi spui cine a fost tata? LADY ROBINSON: Pentru că nu ştiu exact. La tribunal, am prezentat trei suspecţi. Dar au scăpat toţi trei. Aveau alte grupe sanguine… VENERA: Ah! Justiţia e oarbă… LADY ROBINSON: Justiţia e neputincioasă, Venera! Nu e uşor să identifici un tată într-o capitală! Am cerut instanţei să lărgească cercul de suspecţi! Dar judecătorul a oprit procesul. Pe dosarul naşterii tale a scris: crimă cu autor necunoscut! VENERA: Mami, te rog! Cine crezi că a fost tatăl meu? LADY ROBINSON: Nu ştiu şi nu-mi place să mă hazardez! Nu-mi permit să fac supoziţii!! Paternitatea e o chestiune de maximă responsabilitate juridică! VENERA: Mami! Îmi ajunge şi o sugestie… Ceva legat de caracterul tatălui meu… LADY ROBINSON: În mod sigur tatăl tău nu avea caracter! VENERA: Măcar câteva detalii… LADY ROBINSON: Era alb, probabil… Vârstă medie, genul masculin… VENERA (*tristă*): Nimic nu e sigur în univers. Sunt fiica îndoielii… LADY ROBINSON: Adevărat! Nimic nu e sigur. Nici măcar anticoncepţionalele… VENERA (*patetică*): De ce m-ai născut?

LADY ROBINSON: Aşa au hotărât medicii. E interzis să porţi o sarcină mai mult de nouă luni! VENERA: Înţeleg. Am fost un copil nedorit. De aceea simt în mine, permanent, un gol existenţial… LADY ROBINSON: Spune deschis, Venera, ce-ţi lipseşte ţie, de fapt? Vrei un mascul aspru, cu păr pe piept, care să te tăvălească bine o noapte întreagă? VENERA (*o mângâie*): „O, mami… Viaţa te-a încercat din greu. De aceea ai renunţat definitiv la

bărbaţi… LADY ROBINSON: Exact! Atunci am hotărât să-mi schimb viaţa. Am spus adio bărbaţilor. M-am reprofilat. Am început să iubesc femeile… VENERA: E mai avantajos? LADY ROBINSON: Femeile sunt mai tandre, mai responsabile… VENERA: Adică… LADY ROBINSON: O femeie nu te părăseşte aşa uşor! Şi chiar dacă te părăseşte, nu te lasă niciodată gravidă… VENERA: Prin urmare… LADY ROBINSON: Femeile îşi îndulcesc viaţa cu zahăr! Eu am trecut la zaharină… VENERA (*cu patimă*): Dar eu prefer bărbaţii! Ce poate fi mai dulce ca un bărbat? Mami, mi-e dor de bărbaţi! LADY ROBINSON: Ce gusturi stupide poţi să ai! Chiar ţi-e dor de mirosul acela de rom, tutun şi transpiraţie? De strânsoarea brutală a unor labe de urs, de atingerea unui obraz nebărbierit? VENERA: Mami, încetează… LADY ROBINSON: Te compătimesc. Ştii bine că pe insula aceasta nu există bărbaţi! Au dispărut, pur şi simplu, aşa cum au dispărut dinozaurii, aşa cum au dispărut mamuţii, aşa cum a dispărut Imperiul Roman de Apus! VENERA: Ce vrei să spui? LADY ROBINSON: Spre deosebire de noi, insula aceasta este încă virgină… VENERA: Mami… LADY ROBINSON: Am văzut, pentru ultima oară bărbaţi, în noaptea naufragiului. Toate necazurile noastre vin de la ei şi de la ginul lor. Erau beţi, Venera! Au crezut că luna e farul din Alexandria şi au intrat cu vaporul direct în stâncile ţărmului. După care, lupii aceia de mare s-au înecat, aşa scurt, marinăreşte, unul după altul. Toţi. Absolut toţi. În vreme ce noi, dansatoare de noapte, am înotat voiniceşte. Am ajuns la liman… VENERA: Ce păcat că nu a scăpat măcar Knut! Era tare amuzant! LADY ROBINSON (*zâmbind maliţios*): Knut? O grămadă de muşchi, în uniformă. Numai fibră, fără cea mai elementară urmă de creier. VENERA: Knut… LADY ROBINSON: Knut! Acum ar fi stat aici, în locul meu, mare şef de harem. Am fi ajuns sclavele lui sexuale… VENERA (*visătoare*): Ador sclavia. Sclavagismul a fost orânduirea cea mai potentă. Knut era tare prost. Dar avea vocaţie de stăpân… LADY ROBINSON: Ne-ar fi exploatat sexual, pe toate. Fără milă şi fără scrupule… VENERA: Eu m-aş lăsa

exploatată cu mare plăcere… LADY ROBINSON: Exclus! Niciodată, pe această insulă nu voi tolera exploatarea omului de către om! VENERA: Mami! Te implor! Fără economie politică! LADY ROBINSON: Ne-ar fi abuzat, Venera. Chiar nu pricepi? S-ar fi culcat cu noi, pe rând, în ordine alfabetică… VENERA: Mă îndoiesc. Knut era total analfabet. LADY ROBINSON: Atunci ne-ar fi violat, pe toate. De-a valma! În ordine analfabetică. VENERA (*nostalgică*): Eu am fost cândva violată… Ce timpuri, mami! Ehei! Ce timpuri! LADY ROBINSON: Cred că s-ar fi culcat cu toate odată, în patul acesta mare cât Paradisul! Knut era un bun creştin. VENERA (*se admiră în oglindă*): Eu sunt sigură că m-ar fi ales numai pe mine, iar pe voi vă trimitea să culegeţi fructe sălbatice, scoici şi rădăcini hrănitoare… LADY ROBINSON (*cu o uşoară răutate în priviri*): Şi de ce, mă rog, te-ar fi ales numai pe tine? Iar te crezi cea mai frumoasă şi cea mai focoasă. Venera, tu prea te încrezi în ciobul acela de oglindă! (*Îşi aranjează ţinuta*). Uneori, bărbaţii au gusturi foarte ciudate…

VENERA (*ia binoclul şi se îndreaptă spre fereastră*): Nu vreau lecţii despre bărbaţi! îi cunosc perfect! Am un trecut mai bogat decât toată Grecia antică… LADY ROBINSON: Prostii! Nu poţi înţelege bărbaţii, culcându-te cu ei! Un bărbat nu este o carte, Venera! Un bărbat nu se poate citi în pat. VENERA (*priveşte cu binoclul pe fereastră*): Eu sunt sigură că bărbaţii vor veni. Mulţi. O companie… LADY ROBINSON: Vise… VENERA: Un batalion de bărbaţi… LADY ROBINSON (*alarmată*): Venera! Tu vrei să vină armata peste noi? VENERA: Două batalioane… LADY ROBINSON (*Tare*): Nu se poate! Suntem stat suveran! VENERA (*maliţioasă*): Ştiu că urăşti bărbaţii! Dar aceştia trebuie să vină! LADY ROBINSON (*panicată*): Orice debarcare este imposibilă! Insula aceasta minusculă nu apare pe hărţile militare… VENERA: Doamne, un regiment, măcar… LADY ROBINSON: Un regiment?! Ai înnebunit? Vrei dragoste, sau război? VENERA (*deprimată*): Sunt femeie şi sunt singură… LADY ROBINSON: O amantă ţi-ar fi de ajuns. Dar tu faci mofturi!

Tu vrei bărbaţi! îi ceri lui Dumnezeu o divizie... VENERA (*cu pasiune*): Nu trebuie să fie cadru militar activ. Mi-ar ajunge şi un amărât de rezervist. M-aş mulţumi şi cu un dezertor, indiferent de grad, indiferent din ce armată a fugit. Ah, cum l-aş mai îngriji, cu câtă dragoste i-aş obloji rănile... LADY ROBINSON: Ce fel de răni? Dacă va fi război, noi ne păstrăm neutralitatea. Am hotărât! VENERA (*iritată*): Bărbaţii de azi sunt paşnici. Nu vor război! Se bat prin baruri! Sângele naţiunii curge pe orice ring de dans. Iar răniţii trebuie ajutaţi... LADY ROBINSON: Venera! VENERA: Mami! Vreau să fiu mama tuturor răniţilor... LADY ROBINSON: Te rog să-ţi păstrezi demnitatea! Tu eşti dansatoare, nu soră de caritate! VENERA: Sunt un suflet pustiit de speranţe, abandonat pe o insulă pustie... LADY ROBINSON: Oho! Frumos început de poezie! VENERA (*izbucneşte în plâns*): Ah! Nu! De unde ai atâta cruzime? Tu nu eşti Lady Robinson! Tu eşti Cruela! Cruela! Aşa nu se mai poate... Plec! Plec în lume! (*Venera iese, trântind uşa în urma ei*). LADY ROBINSON (*ironică*): Drum bun! Ai grijă să nu te rătăceşti! Lumea noastră e mare! Cât o curte de închisoare...

SCENA 2

LADY ROBINSON, ALA, ELEN.

În spate tejghelei, Lady Robinson continuă să răsfoiască nervoasă cartea de telefon. Formează diverse numere, dar, evident, nimeni nu răspunde. Ala e cufundată în lectură. Elen continuă să doarmă, aplecată pe cartea de rugăciuni.

ALA (*tresare, la zgomotul făcut de uşa trântită, bea discret ultima picătură din sticlă... Citeşte*): Şi atunci Făt Frumos a încălecat pe un cal alb şi înaripat, s-a ridicat în văzduh şi a zburat peste şapte mări, către aleasa inimii lui... LADY ROBINSON: Ala, iar începi? Pe mine, poveştile tale nemuritoare mă omoară... ALA (*continuă să citească*): Şi acolo, într-un palat cu totul şi cu totul din aur îl aştepta ea, frumoasa Ileana, cu faţa albă ca spuma laptelui, cu părul negru ca pana corbului...

LADY ROBINSON: Greşit! Ileana nu era brunetă! (*O*

imită pe Ala). Cu părul galben ca pana... (*Pauză*). Ca pana cui? (*Se gândeşte*). Ca pana pupezei... Din câtă geografie ştiu eu, pupăza este singura pasăre blondă. ALA (*continuă să citească*): Cu trupul ei tras ca prin inel... LADY ROBINSON (*privindu-şi inelul de pe deget*): Stupidă expresie! Încerc să-mi imaginez o femeie trasă printr-un inel Ori n-are sâni deloc, ori are fundul plat! ALA: Iar Făt Frumos a urcat-o în şa... Şi împreună au zburat... LADY ROBINSON: Poveşti! ALA (*tristă, aruncând cartea*): De ce nu mă laşi să visez? LADY ROBINSON (*cu un ton compătimitor*): Ala, ai văzut tu în viaţa ta cai cu aripi? ALA: Sigur că am văzut! Marco avea o herghelie de cai înaripaţi! Ce te miri? Tatăl lui e foarte bogat. Tatăl lui e ministru adjunct. Marco are şi motocicletă... LADY ROBINSON: Copil naiv. Delirezi... ALA: Sunt sigură că Marco va veni să mă ia de aici, călare pe un cal alb. Şi dacă nu va găsi un cal alb, mă va lua călare pe un cal negru. Şi dacă nu va găsi un cal negru, mă va lua călare pe motocicletă LADY ROBINSON: Văd că simţi o nevoie acută să fii călare... ALA: Marco mă iubeşte... LADY ROBINSON: Dar nu l-ai văzut de patru ani! ALA: Ce contează! Tatăl lui e ministru! LADY ROBINSON: Poveşti. Sunt sigură că acolo, peste şapte mări, s-au schimbat de-atunci şapte guverne... ALA (*cu un început de disperare*): Marco e prinţul meu! Înţelegi? LADY ROBINSON (*sentenţios*): Linişteşte-te, Ala! Suntem singure... Singure, pe această insulă, înconjurate de ape adânci... ALA: Apele nu înseamnă nimic pentru Marco! E suficient un semn al lui şi apele se vor retrage. Dragostea dă oamenilor puteri nebănuite. Marco poate orice. Tatăl lui e la guvernare! ELEN (*se trezeşte brusc din somn*; *vorbeşte cu glas profetic*): Are dreptate! Apele se vor retrage. El a uscat marea şi apele s-au despicat în două. Şi apele au stat ca un zid, la dreapta şi la stânga lui... LADY ROBINSON (*cu mirare*): Cine a uscat marea? Marco? ELEN: Nu Marco, doamnă, ci Moise! Cum puteţi face asemenea confuzii? LADY ROBINSON: Iartă-mă, Elen! Cultura mea religioasă e destul de precară. Deşi am condus un bordel situat la doi

paşi de biserică… ELEN: Între Moise şi Marco e o mare deosebire… ALA (*cu însufleţire*): Marco face minuni mai minunate decât Moise! Şi e mult mai frumos. Şi mult mai tânăr… ELEN (*către Ala*): Taci, suflet necredincios! ALA (*printre lacrimi*): Sunt o femeie credincioasă… Te rog să mă crezi… Eu cred în Marco! ELEN: Dacă vrei să-ţi salvezi sufletul, trebuie să crezi în Dumnezeu, nu în fotbalişti! ALA: Marco e dumnezeul meu! I-am jurat credinţă veşnică ELEN: Ai jurat în faţa altarului? ALA: Nu dragă, în spatele bisericii… ELEN: Ce erezie! LADY ROBINSON: Şi de ce, mă rog, în spatele bisericii? Puteaţi merge la hotel… ALA (*suspinând*): Am fost la hotel! Dar nu aveau camere libere… ELEN (*rece, cu dispreţ*): Aţi pângărit un loc de rugăciune… ALA (*plânge*): De ce nu mă lăsaţi să visez? O fac pe cont propriu. Sunt visele mele, proprietate personală. De ce vă băgaţi mereu, voi?

ELEN: Noi nu ne băgăm! Noi ne introducem! Învaţă să vorbeşti gramatical! LADY ROBINSON: Limba noastră-i o comoară… ELEN: Eşti tare necoaptă! ALA: Iar voi sunteţi deja răscoapte! LADY ROBINSON: Nu fi obraznică! ALA: M-am săturat de voi! (*Către Lady Robinson*). Cine eşti tu, lady Robinson să-mi dai lecţii de morală? Ce faci tu cu viaţa ta? Răsfoieşti mereu o carte de telefoane, deşi ştii bine că telefonul acela nu funcţionează. Speli întruna pahare din care nu bea nimeni. (*Scoate rujul din poşetă şi se rujează*). ELEN: Ţi-ar prinde bine puţină smerenie, în locul rujului acela strident! ALA: Serios? LADY ROBINSON: Fă economie de ruj! E ultimul tub. S-ar putea să ai nevoie de el, peste şapte ani, când Marco va veni, de peste şapte mări… ALA: Eşti o vrăjitoare! Eşti o femeie afemeiată! ELEN: Ala! Cum îţi permiţi? Adjectivul afemeiat nu admite genul feminin! ALA: Ba da! (*Arată spre Lady Robinson*). La dumneaei admite! E tipul femeii mascul. Nu înţeleg de ce nu se însoară, în loc să spele mereu pahare! LADY ROBINSON (*nervoasă*) Ei, bine! Voi continua să spăl pahare din care nu bea nimeni. Voi continua să formez numere de pe un post telefonic desfiinţat. E felul meu de a spera. E modul meu de a crede în cai cu aripi! ELEN: Nu

vă mai certaţi! Ar fi mai bine să ne rugăm împreună. ALA (*ofuscată*): Şi de ce, mă rog, împreună? LADY ROBINSON: O cerere colectivă are totdeauna greutate mai mare. ELEN: Numai aşa rugăciunea noastră va avea audienţă în ceruri. LADY ROBINSON: Faceţi linişte! Eu deja mă rog. (*Ţine palmele împreunate, destul de hilar, dar priveşte în cartea de telefoane*). ELEN (*cu palmele împreunate*): Roagă-te şi tu, Ala! Roagă-te! Te rog eu frumos! ALA (*răutăcioasă*): Uite că nu vreau! ELEN: Roagă-te, proasto! Nu te costă nimic! ALA: Dacă vreţi să mă rog, daţi-mi o sticlă de whisky! LADY ROBINSON: Exclus! Băuturile alcoolice sunt numai pentru clienţi! ALA (*râde*): În patru ani n-ai avut nici măcar un singur client! ELEN: Ala! Trebuie să te rogi dezinteresat! LADY ROBINSON: Tu nu vezi că suntem într-o situaţie fără ieşire? ALA: M-am săturat de voi! M-am săturat de vacarmul acesta insuportabil de pe insula voastră pustie! Vreau să ies chiar acum din situaţia aceasta fără ieşire! (*Ala iese trântind uşa în urma ei*).

SCENA 3

LADY ROBINSON, ELEN

LADY ROBINSON: E cam impertinentă, costiţa aceasta a lui Adam! ELEN (*cu aer grav*): Toate pleacă de la necredinţă, Lady Robinson. Trebuie să ne rugăm mai mult! Trebuie să ne căim! Trebuie să ne spovedim! LADY ROBINSON (*râde*): Eu m-am spovedit o singură dată. Am fost destul de sinceră, aşa că spovedania a ţinut o oră şi jumătate.

ELEN: Aţi avut parte de un preot răbdător. LADY ROBINSON (*visătoare*): Da, Elen! Era un preot tânăr şi răbdător. Am simţit imediat că rabdă orice! M-am apropiat de el! Mi-am lipit pieptul de pieptul lui! ELEN (*speriată*): Cum aţi putut face aşa ceva? LADY ROBINSON: Trebuia să-mi descarc sufletul, Elen! ELEN: Şi preotul nu a protestat? LADY ROBINSON: Nu, dragă! Nu era protestant! ELEN: Şi ce v-a povăţuit? LADY ROBINSON: M-a rugat să fac un rezumat, să trec peste păcatele mărunte, care oricum nu au relevanţă în cer. ELEN:

Bănuiesc că v-a iertat imediat toate greşelile, săvârşite cu voie, sau fără de voie... LADY ROBINSON: Absolut toate! Ba mi-a iertat, în avans, şi o bună parte din păcatele viitoare. Era un preot foarte înţelegător. (*Zâmbeşte nostalgic*). Imediat după spovedanie m-a invitat la cină. ELEN (*uimită*): Se vede că avea un suflet de creştin... LADY ROBINSON: Povestea vieţii mele e palpitantă, Elen. Cred că l-a excitat peste măsură... ELEN: Şi unde aţi luat cina? LADY ROBINSON: E secret. A fost cina noastră cea de taină... ELEN (*cu asprime*): Vă rog să nu parodiaţi lucrurile sfinte! LADY ROBINSON: Te asigur că a fost o cină cât se poate de laică. ELEN (*hotărâtă*): Vreau să ştiu unde v-aţi întâlnit! LADY ROBINSON: E secret, dragă. Fii liniştită. Undeva în afara bisericii... ELEN: Unde? LADY ROBINSON: Bine! Mă destăinui. Pentru femei secretele sunt o grea povară. ELEN (*cu un zâmbet uşor*): Unde? LADY ROBINSON: Ne-am întâlnit la un motel. (*Râde*). Înţelegi, Elen. Nici măcar la hotel! (*Apăsat*). La motel! ELEN (*indignată*): Lady Robinson! Nu se poate! Vreţi să spuneţi că... LADY ROBINSON: Da, Elen. Pe vremea aceia eram tare naivă. Bărbaţii încă mă atrăgeau... ELEN (*apăsat*): Preotul acela a fost un ticălos! LADY ROBINSON: A fost un bărbat, Elen! Nimic mai mult! Asta sunt preoţii, de fapt. Bărbaţi în sutană... ELEN: Greşiţi, doamnă... LADY ROBINSON: Dimpotrivă! Tu greşeşti, Elen! Tu reduci virtutea la abstinenţă. Ştii de ce a făcut Dumnezeu corpul femeii atât de zvelt şi de atrăgător? (*Se apropie de Elen*). Ca să ispitească, Elen! Iubirea este un magnetism divin, o permanentă atracţie universală... (*Îi atinge delicat sânii*) ELEN (*se retrage, indignată*): Lady Robinson, pentru numele lui Dumnezeu! Vă rog să vă controlaţi gesturile! LADY ROBINSON: Domnul ţi-a rotunjit sânii, pentru a fi mângâiaţi, Elen. (*Îi atinge iar sânii*). Ce tari sunt sânii tăi! Cerule! (*Priveşte mirată prin decolteul rochiei*). Ce-ai tu aici? ELEN: O carte! LADY ROBINSON: Nu mai înţeleg nimic! (*Mirată*). Acesta-i sutien, sau bibliotecă? ELEN (*fâstâcită*): Vă rog să mă iertaţi! Port cu mine, mereu, această carte... LADY ROBINSON: Ce fel de carte? ELEN:

O carte de rugăciuni. Ştiţi că sunt femeie evlavioasă…

LADY ROBINSON (*o urmează insistent*): Foarte bine! Femeile evlavioase sunt slăbiciunea mea. Elen! Fac orice pentru puţină evlavie! Dă-mi voie să mă rog la cartea ta! ELEN (*continuă să se retragă*): Dar e nepermis! În Evanghelia după Matei scrie clar… LADY ROBINSON (*tot mai insistentă*): Ba e permis, drăguţă… (*Tare*). În Codul Penal scrie şi mai clar… ELEN (*se opreşte în colţul încăperii*): Vă rog să încetaţi! LADY ROBINSON (*o strânge pe Elen în braţe*): Elen… ELEN (*speriată*): Vreţi să mă violaţi? Ce sunt eu? Constituţie? LADY ROBINSON: Linişteşte-te, Elen… ELEN (*se opreşte*): Doamnă, eu vă respect… Promiteţi că nu veţi abuza de poziţia dumneavoastră socială… LADY ROBINSON (*o mângâie*): Mângâierile mele vin din dragoste adâncă… ELEN (*râde, încurcată*): Dragostea dumneavoastră mă gâdilă… LADY ROBINSON (*îi mângâie părul*): Chiar nu simţi fiorul acela divin? ELEN: Simt un fior înfiorător… LADY ROBINSON: Calmează-te… Aşa e orice dragoste la început… ELEN (*o împinge brutal, eliberându-se din strânsoarea ei*): Vă rog să încetaţi! Sunt lucruri împotriva firii! Sunt lucruri interzise… LADY ROBINSON (*se retrage, rănită, furioasă*): Eşti o ignorantă! Se vede că nu cunoşti legislaţia unională armonizată! ELEN: Doamnă! Vă stimez foarte mult, dar… (*Pauză*). Dar… LADY ROBINSON: Dar ce? ELEN (*încurcată*): Dar… LADY ROBINSON: Ce vrei să spui? ELEN (*speriată*): M-am blocat! Nu pot să mă exprim! Doamne, nu mai pot să ies din propoziţia principală. Îmi lipseşte un verb… LADY ROBINSON: Ce fel de verb? ELEN: Un verb copulativ… LADY ROBINSON (*râde*): Ai înnebunit! Un verb copulativ? Iată ce poate face gramatica dintr-o femeie divorţată. Ce să faci tu cu un verb copulativ, singură, pe această insulă? ELEN (*cu voce isterică*): Vreau să-l conjug, să-l subjug, să-l înjug! La orice timp şi la orice mod doriţi! (*Plânge*): Un verb, doamnă! Nimic mai mult! LADY ROBINSON: Te-ai ţicnit! ELEN: Lady Robinson! Mi se pare mie sau vreţi să mă manipulaţi? LADY ROBINSON: Cum să te manipulez? E peste puterile mele! ELEN: Iertaţi-

mă! În afară de gramatică, singura dragoste pe care o simt e faţă de Dumnezeu. LADY ROBINSON (*iritată*): Încetează să mai faci pe doamna misionar! Pe Madona Virgină din Insulele Capului Verde! Crezi că nu-ţi ştiu trecutul? Ai fost măritată de cinci ori, cu cinci feţe bisericeşti. ELEN (*încet*): Doamnă… LADY ROBINSON: Ţi-ai ales bărbaţii în mod ierarhic descrescător. Primul tău soţ a fost episcop, ultimul, ţârcovnic! ELEN (*disperată*): Doamnă… LADY ROBINSON: La asta ai redus tu religia, Elen! Aşa crezi tu că poţi fi aproape de Dumnezeu. Culcându-te, în mod legal, cu slujitorii lui… ELEN (*plânge*): Doamnă! Vă rog! Nu-mi răscoliţi trecutul. Trecutul meu poate să vi se pară perfect, simplu sau imperfect. Dar… (*Pauză*). Dar… LADY ROBINSON: Dar ce? ELEN: Dar… LADY ROBINSON: Îţi trebuie iar un verb copulativ?

ELEN: Eu crezusem, tu crezuseşi, el crezuse! Credinţa este adevăratul meu trecut doamnă! Toată viaţa am crezut la mai mult ca perfectul… LADY ROBINSON: Poveşti! Tu eşti credulă, nu credincioasă! Credinţa ta se adânceşte în măsura în care ţi se adâncesc ridurile! Îţi place să te ascunzi mereu după icoane. ELEN: Doamnă… LADY ROBINSON: Îi dai înainte cu diateza pasivă! Dar şi hormonii tăi îşi cer drepturile, Elen. Ce cauţi tu aici? De ce te-ai urcat pe această corabie a disperării sexuale? ELEN: Voiam să ajung în Ţara Sfântă. În ţara cea fără de păcate… LADY ROBINSON: Acolo ai şi ajuns, Elen! Aici nu poţi păcătui, oricât ai vrea. Aici totul: frunze, păsări, ramuri, sticle, cărţi, farfurii, totul este de genul feminin. ELEN: Îmi pare atât de rău… LADY ROBINSON: Nu-i nimic. Te-am iertat. Apropie-te! Vino să-ţi dau sărutul împăcării… ELEN (*se apropie*): Eu să-ţi dau, tu să-mi dai… Ce frumuseţe de conjunctiv… LADY ROBINSON (*cu pasiune*): Vino să te iert, la conjunctivul prezent, Elen! ELEN (*şi mai aproape*): Doamnă… LADY ROBINSON (*o strânge pe Elen în braţe*): Gata! Te-am iertat, Elen… Ţine minte! Te-am iertat la modul condiţional optativ! Te-am iertat definitiv şi irevocabil… (*O sărută*). Îmi place să te iert. Vreau să te iert întruna! Vreau să te iert mereu! Strânge-mă în braţe, Elen!

Strânge-mă cu nădejde. (*Se îmbrăţişează tot mai pătimaş*). Imaginează-ţi că sunt episcopul de Kanteburry… Imaginează-ţi că sunt ţârcovnic… ELEN (*învinsă*): Ah, Lady Robinson…

SCENA 4

LADY ROBINSON, ELEN, VENERA. Elen şi Lady Robinson se sărută cu patimă, totuşi, limitele protocolului. Intră discret VENERA, care se apropie de cele două femei.

VENERA (*tuşeşte politicos*): Hm! Mi se pare mie sau deranjez? LADY ROBINSON (*peste umăr, continuând să o ţină pe Elen în braţe*): Nu, draga mea… VENERA: Ba da! Sunt absolut sigură că deranjez. Dacă, doriţi, plec… LADY ROBINSON: Ei, bine! Dacă doreşti, pleacă! VENERA: Mulţumesc! Prefer să rămân! ELEN (*cu voce nevinovată*): Apropie-te, Venera! Tocmai conjugam împreună verbul a ruga. Ne rugam de iertare. VENERA: Şi vă conjugaţi, aşa, în picioare? LADY ROBINSON: Da, scumpo! Ne sugerezi tu o altă poziţie? ELEN: Venera are dreptate. Ar trebui să ne rugăm în genunchi. E un mod clasic de a cere iertare… (*Vrea să îngenuncheze, dar Lady Robinson nu-i permite*). LADY ROBINSON: Mă opun! Detest clasicismul! E sobru şi prăfuit! (*Tare*). Mie îmi place istoria modernă şi contemporană! VENERA (*zâmbind cu tâlc*): Pot să mă rog şi eu cu voi? ELEN (*cu entuziasm*): Desigur. Am spus-o de atâtea ori. Trebuie să ne rugăm împreună… LADY ROBINSON: Exclus! În trei nu se poate! Ar fi o aluzie prea directă la Sfânta Treime! ELEN (*indignată*): Lady Robinson! Mergeţi prea departe… LADY ROBINSON: Nu se poate dragă, în trei! Aceea nu mai e rugăciune! E deja orgie…

ELEN (*se smulge din braţele lui Lady Robinson*): Ba da! (*Sinceră*). Am spus Trebuie să ne rugăm în grup. (*Răsfoieşte nervoasă cartea de rugăciuni*). Am aici un psalm foarte potrivit. Paragraful opt… Psalmul pentru reîntregirea familiei… VENERA: Aşadar, un psalm pentru chemarea înapoi a bărbaţilor… ELEN: Da! L-am găsit! Voi citi în gând acest psalm. Gândul se ridică la cer mai repede decât vorbele (*Îngenunchează şi citeşte psalmul cu*

devoţiune). LADY ROBINSON (*ironică*): Cine ştie! Bărbaţii s-ar putea să apară, dragă! E început de primăvară... VENERA: Da, da! E anotimpul lor. (*Priveşte în sus*). Bărbaţii de azi sunt păsări călătoare!

Elen se roagă în genunchi, asistată de Lady Robinson şi VENERA, care se roagă şi ele, dar stând în picioare. Intră tiptil Ala, travestită în ofiţer de marină, cu părul încă nestrâns. Are în mână o şapcă roşie, de ofiţer. Îşi lipeşte o mustaţă neagră şi o barbă, în faţa oglinzii. Trece pe la tejghea, trage o duşcă din sticla cu whisky, după care iese tiptil. Cufundate în rugăciune, cele trei femei o ignoră.

LADY ROBINSON (*către Elen, uitându-se nervoasă la ceas*): Mai durează mult, dragă? VENERA: Ai răbdare, mami! În ziua de azi e greu să mai faci o minune. LADY ROBINSON: Mă grăbesc! Trebuie să dau urgent câteva telefoane... VENERA: Mami! Simt cum mă cuprinde credinţa, asemenea unui val fierbinte... LADY ROBINSON: Poate eşti în călduri... ELEN (*uşor iritată*): Terminaţi, vă rog! Nu mă pot concentra! Vorbesc cu cerul!

Elen îşi reia rugăciunea, asistată în tăcere de Lady Robinson şi VENERA. Se aud bătăi violente în uşă Cele trei femei se întorc brusc spre uşă, după care încremenesc.

SCENA 5

LADY ROBINSON, ELEN, VENERA. Intră Ala, travestită în ofiţer de marină. Cele trei femei se retrag speriate în colţ. Îl privesc cu uimire pe „Ofiţer”.

ELEN (*uimită*): Vedeţi? Vedeţi ce înseamnă o rugăciune colectivă? Cerul ne-a trimis imediat un domn ofiţer... LADY ROBINSON (*prudentă*): Pardon! E subofiţer... VENERA (*fascinată*): Mami, un bărbat atât de frumos nu poate fi doar subofiţer... LADY ROBINSON: Dacă vrei să-i cunoşti gradul, uită-te la epoleţii lui, nu la mustaţă... ELEN (*cu glas mieros*): Poftiţi, poftiţi, domnule ofiţer... VENERA (*seducătoare*): Intraţi, vă rog! Intrarea e liberă... (*„Ofiţerul” rămâne prudent, la uşă. Din colţul lor, cele trei femei îl pândesc, cu maximă atenţie*). LADY ROBINSON: Nu am încredere în acest individ! Are mutră de fătălău! VENERA (*izbucneşte*): Mami, termină cu

mofturile tale de pisică aristocrată. E primul bărbat care apare aici după patru ani! LADY ROBINSON: Totdeauna am fost o femeie exigentă! VENERA: Patru ani de post negru, înţelegi? O întreagă legislatură! Un ciclu olimpic complet... LADY ROBINSON (*nedumerită*): Ce fel de ciclu? VENERA: Ciclu olimpic, mami! Un ciclu special. Vine odată la patru ani! ELEN (*cu semne prietenoase, către Ofiţer*): Intraţi! Luaţi loc, vă rog...(*Temător, „Ofiţerul" continuă să stea aproape de uşă*). VENERA: E tare timid... ELEN: Cred că intră prima oară într-o casă de rugăciune. LADY ROBINSON: Poate nu ştie limba. Poartă o uniformă ciudată VENERA (*cu aer vulgar*): Hola, amigo! Entra, por favor. Carajo! Asientate, muchacho! (*„Ofiţerul" rămâne impasibil*). LADY ROBINSON: Nu înţelege nimic, dar pare fericit. O atitudine tipic bărbătească...

ELEN (*sentenţioasă*): Non est aemulatio în virtutibus. Non est beatus esse hominem solum! LADY ROBINSON: Ai înnebunit, Elen? Tu chiar crezi că vine de la Vatican? VENERA: Mon chevalier! Entrez, s îl vout plait. Vous vous trouvez sur l'de de l'amour et du plaisir (*„Ofiţerul" rămâne fără reacţie*). ELEN: Come în dear friend. Take site, please... (*„Ofiţerul" pare că înţelege şi înaintează temător*). LADY ROBINSON (*se îndreaptă spre tejghea, dezamăgită*): E clar! Ne-am procopsit cu un anglo-american! Pun pariu că, atunci când va deschide prima oară pliscul, va spune „Whisky dry, please!"

Lady Robinson ia de pe tejghea sticla şi toarnă whisky într-un pahar pe care i-l întinde „Ofiţerului". Acesta se apropie de tejghea, foarte hotărât, şi goleşte paharul dintr-o suflare. Lady Robinson îi mai toarnă un pahar, care este golit în aceeaşi manieră. „Ofiţerul" îi întinde iar paharul gol. De data aceasta Lady Robinson ezită. Îi face semn din degete că trebuie să plătească.

ELEN (*disperată*): Lady Robinson! Vă rog să nu-i cereţi bani. E primul nostru client. A stat patru ani pe lista de aşteptare! El e fiul nostru risipitor. LADY ROBINSON: Presimt că fiul vostru risipitor o să-mi risipească toată băutura... VENERA: Dar i-am promis că intrarea e liberă!

LADY ROBINSON (*aspru, către Venera*): Intrarea e liberă, dar consumaţia se plăteşte! VENERA: Mami, nu fi meschină!

„Ofiţerul" se îndreaptă, clătinându-se, către uşă.

ELEN (*speriată*): Vai de mine! Ce-aţi făcut, Lady Robinson? Clientul nostru vrea să plece! Ne-am rugat în zadar... (*Se repede spre „Ofiţer" şi îl prinde de braţ*). Domnule ofiţer! Vă rog să nu vă supăraţi. Nu ne părăsiţi! Lady Robinson nu e o femeie rea. Cred că înnebunit puţin, din cauza abstinenţei... LADY ROBINSON: Elen! Măsoară-ţi cuvintele! ELEN (*către „Ofiţer"*): Nu plecaţi! O să vă citesc imediat îndemnul la pocăinţă al profetului Zaharia... LADY ROBINSON (*ironică, pune pe tejghea o farfurie goală*): Domnule ofiţer! Zahăr nu mai avem. Din toate dulciurile, nu ne-a mai rămas decât profetul Zaharia! ELEN: Sau poate preferaţi a doua cuvântarea al lui Elifaz... (*Extrem de amabilă, îl conduce pe „Ofiţer" înapoi la tejghea*). Vă servesc chiar eu... (*Smulge sticla din mâinile lui Lady Robinson şi toarnă în pahar*). Deci, Elifaz din Teman spunea... (*Către „Ofiţer"*). Vreţi cu sifon? (*Ofiţerul refuză*, scuturând *hotărât capul*). LADY ROBINSON: Anacronisme! Pe vremea lui Elifaz, sifonul nu fusese inventat! VENERA: Ba da, mami! Chiar şi în Piramida lui Keops s-au găsit sticle de sifon! Sifonul a fost inventat din timpuri străvechi... LADY ROBINSON: Invenţii? Tu vorbeşti despre invenţii? În toată istoria, tu, Venera n-ai inventat nimic, în afară de boli venerice... ELEN: Beţi, beţi, stimate domn! Nu vă plecaţi urechea la trăncăneala acestor muieri... LADY ROBINSON: Elen! Fii demnă! Nu te umili în faţa unui mascul! ELEN (*mirată*): Bine, dar e ofiţer de marină... LADY ROBINSON: N-are importanţă! Poate să fie şi amiral! Tu trebuie să-ţi păstrezi onoarea ta, de dansatoare!

„Ofiţerul" goleşte iar paharul.

ELEN (*către „Ofiţer"*): Mă bucur că vă place. Şi cum spuneam, atunci Elifaz din Teman a zis (*Cu voce gravă*): „Oare tu eşti omul care s-a născut întâi? Te-ai născut tu înaintea dealurilor? (*Toarnă ultimul pahar*). LADY

ROBINSON: Stupidă întrebare! VENERA: Elen! Cum să fie născut înaintea dealurilor? Tu nu vezi că e mai tânăr decât tine?

„Ofiţerul" goleşte şi ultimul pahar, după care dă să plece. VENERA se apropie de bara de pe ringul de dans.

LADY ROBINSON (*triumfal, urmărindu-l cu privirea pe „Ofiţer"*): Abia acum îl recunosc! Un adevărat cavaler al nordului! Şi-a rezolvat gratuit problema. După care, se încheie la pantaloni, şi dă să plece…

ELEN (*disperată, se pune cu spatele la uşă*): Nu! Nu vă las să plecaţi! Sunteţi primul nostru client! Dacă vreţi, vă citesc altceva. Vreţi cumva Legea pentru străinul din ţară? Cartea lui Iov? Cântarea treptelor? LADY ROBINSON (*plictisită*): Lasă-l în pace, Elen! Tu nu vezi că e ateu? ELEN: Ateu? Nu face nimic! (*Către „Ofiţer"*). Dacă religia dumneavoastră este ateismul, atunci o să vă citesc psalmul trei din Biblia hazlie! (*Elen scoate din sân o altă cărticică, pe care o răsfoieşte cu înfrigurare. Continuă să păzească uşa cu vigilenţă sporită.*). O clipă, vă rog… (*Îşi pipăie sânii*). Am aici o vastă bibliografie…

„Ofiţerul" nu pare interesat de Elen. Se îndepărtează, clătinându-se. Atunci se aude discret o muzică orientală. VENERA îşi începe dansul erotic, la bară. „Ofiţerul" se opreşte. O priveşte pe VENERA, cu o curiozitate crescândă. Se apropie de aceasta, clătinându-se uşor.

LADY ROBINSON: Vezi Elen! Bărbaţii trebuie luaţi cu zăhărelul… ELEN: Ştiţi bine că nu avem zahăr! (*Smiorcăit*). Nu mai avem nici măcar zaharină… LADY ROBINSON: Pe bărbaţii nu-i reţii cu profetul Zaharia… Tot mai convingătoare este Maria Magdalena… ELEN: O, Doamne! (*Îngenunchează, cu spatele către ring şi cu faţa către candelă, continuând să se roage. Din când în când întoarce capul. Este vizibil interesată şi de ce se petrece în spatele ei*)

VENERA execută un dans de un erotism tot mai pronunţat. „Ofiţerul" pare fascinat. Se retrage, manifestând un echilibru precar, apoi se aruncă în mijlocul patului. Întins în pat, o priveşte pe VENERA, aparent prins

în mrejele ei, executând şi el anumite gesturi, cu oarecare încărcătură erotică, totul la limita decenţei. VENERA execută un dans din ce în ce mai pătimaş, abandonând, din când, anumite accesorii ale vestimentaţiei, fără însă a rămâne absolut goală. Muzica se estompează. Spre finalul dansului, întins în pat, „Ofiţerul" sforăie.

VENERA (*se opreşte din dans, afectată, privind spre „Ofiţer"*): Ah, nu se poate! Dar e o mojicie fără seamăn! Imbecilul acesta mă jigneşte! LADY ROBINSON (*râde*): Ţi-a trebuit cadru militar activ! VENERA: Dacă e activ, atunci de ce stă aşa pasiv? LADY ROBINSON: E vina ta! Dansezi ca o paraşută! VENERA: Ba e vina voastră! Voi l-aţi îmbătat! LADY ROBINSON: A băut cinci pahare. Înţelegi, Venera? Cinci pahare, fără să plătească... VENERA (*se apropie de pat*): Poate că nu se simte bine... Uneori, bărbaţi se pierd complet, în faţa femeilor... Poate că domnul ofiţer trebuie mai întâi resuscitat. Şi abia la urmă excitat... LADY ROBINSON: Aşa e! Unii bărbaţi sunt tare emotivi. Cum văd o femeie dezbrăcată, încep să sforăie! VENERA (*îi ia pulsul*): Pulsul e slab... LADY ROBINSON (*se apropie şi ea de pat, îngrijorată*): Nu mă speria! Dacă moare la noi în local vom avea probleme cu poliţia! VENERA (*sincer speriată*): Nu mai respiră! O, Dumnezeule!

La cuvântul „Dumnezeule", Elen se ridică şi se apropie şi ea de pat.

ELEN: Aţi invocat numele Domnului? S-a întâmplat ceva? VENERA: Nimic deosebit. Din cauza ta, acest creştin a intrat în comă alcoolică... ELEN: Vai de mine! Să-i pregătesc nişte acatiste! LADY ROBINSON: Mai degrabă are nevoie de dezalcoolizare... Elen! Ocupă-te de el! Ai terminat cursul de prim ajutor. Mă duc să chem Salvarea...

VENERA îi face „Ofiţerului" respiraţie prin metoda „gură la gură", apropiindu-i şi depărtându-i braţele de piept. Lângă ea, Elen răsfoieşte tot mai nervoasă cartea de rugăciuni. Lady Robinson aleargă la telefon şi formează în grabă câteva numere.

LADY ROBINSON: Alo! Alo... Centrala? Cu lumea

înconjurătoare, vă rog! (*Loveşte nervoasă în furcă*). Nu răspunde nimeni... Nimeni! Nimeni! ELEN: Doamnă! Telefonul acela nu a funcţionat niciodată... N-are cine să vă răspundă... LADY ROBINSON (*continuă să formeze numere*): Şi ce dacă nu funcţionează? Ce dacă nu-mi răspunde nimeni? Lasă-mă şi pe mine să sper! Ce, ţie ţi-a răspuns vreodată Dumnezeu? Şi toată ziua vorbeşti cu el!

Respiraţia artificială pe care VENERA o face „Ofiţerului" prin metoda „gură la gură" se transformă, treptat, într-un sărut prelung. Elen o urmăreşte atent.

ELEN (*către Venera*): Venera, nu aşa? Doamne, tu nu vezi că sufoci pacientul? Lady Robinson! Presimt că se va întâmpla o nenorocire! LADY ROBINSON: Nu te băga, Elen! Nu este specialitatea ta! (*Continuă să formeze numere la telefon*). ELEN: Ba mă bag! Mă introduc! Trebuie să mă bag şi să mă introduc. Înainte de intrigă şi de punctul culminant e nevoie de introducere... LADY ROBINSON: Ce vrei să spui? ELEN: Când beau prea mult, bărbaţii au probleme cu introducerea! VENERA (*în transă erotică*): Ah, iubitule... ELEN (*către Venera*): Nu aşa se acordă prim ajutor unui cadru militar! (*O împinge pe Venera*). La o parte! Lasă-mă pe mine! VENERA (*aplecată peste „Ofiţer*): Pleacă, Elen! Dacă-l atingi cu proteza ta dentară, va muri electrocutat... ELEN: Ce vrei să insinuezi? VENERA: Tu nu vezi că eşti plină de electricitate statică? ELEN (*se pipăie, încurcată*): Eu statică? Te-nşeli! Sunt o femeie dinamică. Sunt o femeie cinematică! VENERA: Eşti electrizantă! Eşti plină de sarcini electrice pozitive! Eşti însărcinată, Elen... ELEN: Eu? (*Îşi pipăie abdomenul*). Imposibil! De patru ani n-am avut nicio ocazie... VENERA: Ba e foarte posibil... De patru ani te învârţi întruna printre duhuri de genul masculin! Trebuia să se întâmple, Elen! Trebuia să se întâmple... ELEN (*uluită*, continuă *să-şi mângâie abdomenul*): O, Doamne... VENERA (*visătoare, sărutând „Ofiţerul"*). Are buze aşa de moi... (*Continuă să-l sărute*). Şi ce trup de înger păgân!... ELEN (*hotărâtă*): Eşti o asasină! îl omori! Nu-l apăsa aşa! VENERA (*indignată*): Mă înveţi tu pe mine

cum se acordă primul ajutor? ELEN: La o parte, târfă! (*O îndepărtează violent de „Ofiţer”*). Acum e rândul meu!

Îşi lipeşte buzele de gura „Ofiţerului”, într-un sărut pătimaş.

VENERA: Habar n-ai! Nu aşa se face, proasto!

O împinge iar pe Elen, continuând ea „resuscitarea”.

ELEN (*furioasă, către Venera*): Te urăsc! Te urăsc, doamnă Holstein! Te urăsc Lady Siemmenthal. Sardea de Sardinia, gâscă de Gasconia! La o parte! Numai eu ştiu cum poate fi înviat un bun creştin! Am fost măritată de cinci ori! Cu cinci feţe bisericeşti!

Elen reia, pentru ultima dată, operaţia de resuscitare prin metoda „gură la gură”.

LADY ROBINSON: Alo!... Ministerul Finanţelor Publice? Bună ziua! (*Continuă să lovească în telefon*). Alo! ... Alo! Spitalul de nebuni?

Deodată *„Ofiţerul” are un spasm violent. Elen se ridică speriată, rămânând cu palmele împreunate, în semn de rugăciune. „Ofiţerul” cade inert.*

VENERA (*înmărmurită*): A murit... ELEN (*smiorcăindu-se*): Tu l-ai omorât! L-ai sufocat, cu ventuzele tale senzuale... LADY ROBINSON (*aleargă spre pat*): Nu se poate! Un anglo-american nu moare din cinci pahare... ELEN: E mort de-a binelea! Lady Robinson, cu permisiunea dumneavoastră, îl voi trezi la realitate... Daţi-mi sticla, vă rog! (*Venera îi întinde sticla. Elen face câteva semne magice, îi toarnă „Ofiţerului” whisky pe gât, îi dă două palme, după care rosteşte, poruncitor, un ordin militar*): Învie-rea!

„Ofiţerul” tresare. Are un nou spasm, după care începe să sughiţă, tot mai tare şi tot mai des.

VENERA: Trăieşte! ELEN: Sigur că trăieşte. Învierea unui creştin nu este o treabă complicată... (*„Ofiţerul” începe să sughiţă ritmic*). Auziţi, doamnă, ce tare îi bate inima! LADY ROBINSON: Descheiaţi-i nasturii de la veston. Are nevoie de aer proaspăt. E cadru militar! VENERA: Aşa, aşa! Eu am vrut să-l dezbrac de la bun început!

Cele trei femei se aruncă asupra *„Ofiţerului”, dezbrăcându-l, cu mişcări febrile. Deodată se opresc, împietrite.*

VENERA (*uimită*): Incredibil! Mami, tu ai făcut armata! (*Ridică un sutien negru*). Un sutien, face parte din echipamentul unui ofiţer?

ELEN (*mirată*): Un sutien negru în dotarea marinei militare? LADY ROBINSON (*grav, privind atent sutienul*): Sutienul lui, pana corbului! ELEN (*naivă*): Cred că la mijloc e o neînţelegere... LADY ROBINSON (*faţa i se luminează, brusc*): Vedem noi imediat ce are dumnealui la mijloc. V-am spus eu că are mutră de fătălău! (*Poruncitoare*). Helen! Ia caută tu... mai jos! ELEN: Unde? VENERA: Mai jos, dragă! N-ai auzit? ELEN (*aruncând o privire nevinovată*): Nu înţeleg... LADY ROBINSON (*aspru*): La mijloc, am spus. ELEN (*încurcată*): La mijloc sau mai jos? Hotărâţi-vă! LADY ROBINSON (*poruncitoare*): La mijloc, dar ceva mai jos! VENERA (*râzând*): Acolo unde spuneai tu că este o neînţelegere... ELEN (*timidă*): Nu îndrăznesc... LADY ROBINSON (*poruncitoare*): Lasă-mă pe mine!

Cu mişcări delicate, Lady Robinson îi desface „Ofiţerului” cureaua de la pantaloni. Deodată „Ofiţerul” se ridică în capul oaselor, înconjurat de cele trei femei. Încă mai sughiţe, dar foarte rar, numai atunci când replicile permit acest lucru.

ALA (*cu ochii închişi, îi prinde mâinile lui Lady Robinson*): Marco! În sfârşit, ai venit... ELEN: Ala! VENERA: Ala!

Elen sare în lături, speriată şi ruşinată. Se întoarce cu spatele şi începe să se roage. VENERA scoate un răcnet al deznădejdii, smulgându-i Alei mustaţa, barba, şapca. Acum identitatea ei este clară. VENERA se retrage dezamăgită şi rămâne cu spatele. Lady Robinson continuă să o ţină în braţe şi să o mângâie pe Ala.

ALA (*cu ochii închişi, către Lady Robinson*): Ştiam eu că vei veni, iubirea mea cea mare... LADY ROBINSON (*cu voce gravă, masculină*): Trebuia să vin, iubito! Trebuia să

vin! ALA (*cu ochii închişi, mângâind obrazul lui Lady Robinson*): Marco, iubitule... De ce umbli aşa nebărbierit? LADY ROBINSON (*continuă să o mângâie*): Linişteşte-te, scumpa mea... ALA (*fericită, cu ochii în continuare închişi*): Ah, vocea ta caldă, de neuitat... LADY ROBINSON (*îi pune iar pe cap şapca roşie de ofiţer*): Totul se va sfârşi cu bine. Te voi lua de aici, iubito! ALA: Marco! Nu aşa că ai venit călare pe un cal alb, cu aripi? LADY ROBINSON (*apăsat*): Am venit călare pe şapte cai, în şapte culori! Toţi şapte, înaripaţi! ALA (*deschide ochii, dar e în continuare confuză*): Marco! Cât de mult te-ai schimbat!... LADY ROBINSON: Au trecut patru ani, scumpa mea... ALA (*o mângâie pe Lady Robinson, visătoare*): Îţi mai aduci aminte, Marco, seara în care ţi-am jurat credinţă veşnică? LADY ROBINSON: Aşa ceva nu se uită niciodată! ALA: Era într-o sâmbătă... LADY ROBINSON: Da, da... Într-o sâmbătă... În spatele bisericii ALA (*o priveşte pe Lady Robinson direct în ochi*): Marco! De ce ai ochii atât de mari?... LADY ROBINSON: Ca să te văd mai bine, iubito! ALA (*relaxată, mângâind părul doamnei Robinson*): Marco... Dar de ce ai limba atât de lungă?

LADY ROBINSON: Ca să te pot săruta profund, scumpa mea!

Lady Robinson se aruncă asupra Alei, pe care o sărută prelung. Ala e destul de flexibilă şi înţelegătoare.

ALA (*speriată, o mângâie pe Lady Robinson*): O, Marco! Să nu cumva să ne vadă Lady Robinson! E o scorpie fără pereche! LADY ROBINSON: Mie-mi spui? ALA: O cunoşti? LADY ROBINSON: O cunosc perfect! ALA: De unde o cunoşti? LADY ROBINSON: Am făcut armata împreună! ALA: Te rog să mă ierţi, Marco... Sunt puţin confuză... Am băut, recunosc... (*Plânge*). Ticăloasele astea trei mă obligă să beau whisky, de trei ori pe zi. Şi eu beau, Marco! Nu le pot refuza! Pentru că eu sunt singură şi fără apărare... Iar ele, sunt rele şi sunt trei. Şi toate trei, femei... LADY ROBINSON (*o strânge pe Ala la piept*): Te voi apăra, iubita mea! ALA: Mulţumesc, Marco! Ştiam eu că eşti bărbat de nădejde. Dragostea mea... Simt că leşin

de fericire…

Ala se prăbuşeşte sfârşită în pat. Lady Robinson continuă să o mângâie. Deodată se aude, clar, sirena unui vapor.

SCENA 6

LADY ROBINSON, VENERA, ELEN, ALA. Auzind sirena vaporului, cele trei femei încep să se agite, cu excepţia Alei care continuă să *doarmă, cu un sforăit intermitent, discret, totuşi. VENERA şi Elen se îndreaptă spre ferestre, privind în afară cu un uriaş entuziasm. Lady Robinson o priveşte, cu părere de rău, pe Ala. Ia binoclul şi se apropie de fereastră, destul de reţinută.*

VENERA (*entuziasmată*): Un vapor! Un vapor adevărat… Uraaa! ELEN: Slavă Domnului. A sosit, în sfârşit, Arca salvării noastre… VENERA: Mami! Mami! Au venit americanii! LADY ROBINSON (*prudentă, privind prin binoclu*): Liniştiţi-vă! E doar un iaht prăpădit! Destul de mic! Sub pavilion de complezenţă… VENERA (*Către Lady Robinson*): Veşnic nemulţumită! Te aşteptai să vină cumva un tanc petrolier? ELEN (*agitată*): Nu vă certaţi! Vă implor! mai bine faceţi semne! Căpitanul trebuie să ne observe!

Elen face semne disperate cu mâna. Se aude motorul ambarcaţiunii şi sirena acesteia, din ce în ce mai puternic. VENERA face semne de la cealaltă fereastră. Lady Robinson priveşte încordată prin binoclu.

VENERA: Hei! Oameni buni! Opriţi-vă! Aruncaţi ancora! Aici e Insula Femeilor! ELEN (*panicată*): Ne ignoră! Nu ne-au văzut! Vă implor! Faceţi semne! LADY ROBINSON (*calmă*): E un vas străin! Elen! Trebuie să arborăm şi noi drapelul naţional! ELEN (*ascultătoare*): Am înţeles, doamnă!

Elen smulge cearşaful de pe pat, îl prinde în vârful unui băţ şi începe să facă semne disperate cu acesta de la fereastră.

VENERA: Nu e bine! Aţi ridicat steagul alb! Culoarea albă nu se vede la distanţă! ELEN (*agitând cearşaful*): Ba e foarte bine aşa! Vor înţelege că ne predăm! LADY

ROBINSON (*serioasă*): Elen, coboară steagul alb! Nu vom capitula aşa uşor, cum cred ei! Nu ne predăm! Ascultaţi-mă pe mine! Niciodată să nu cedaţi fără luptă în faţa unor bărbaţi! ELEN (*coboară steagul, supusă*): Prea bine, doamnă... VENERA (*prinde în vârful băţului un prosop de baie, mare, roşu, cu care face semne*): Opriţi-vă, dobitocilor! Dacă sunteţi căutători de comori, veniţi aici! Nicăieri nu veţi mai găsi asemenea podoabe! ELEN (*face semne cu mâinile, în disperare*): Nu ne-au văzut! Doamnă, ce-i de făcut?

LADY ROBINSON (*se uită prin binoclu*): Fii calmă, Elen! Totdeauna bărbaţii sunt miopi, la început! De aceea se însoară aşa de repede... (*Cu răceală*). Văd un bărbat la cârmă... VENERA: Numai unul? LADY ROBINSON: Unul, dar mare... ELEN: Dacă e aşa mare, de ce nu ne vede? E orb? LADY ROBINSON: Nu e orb! E chior... ELEN: Glumiţi, desigur... LADY ROBINSON: Vorbesc serios! Are un singur ochi... VENERA (*fericită*): Doamne, ce frumos! Ce palpitant! Trebuie să fie pirat... ELEN: Şi ce face? LADY ROBINSON: Bea whisky direct din sticlă şi citeşte... ELEN: Un roman, desigur! Tristan şi Isolda! VENERA: Ce prostie! Să citeşti romane de dragoste, într-o astfel de situaţie! ELEN: Faceţi semne! Vă implor, faceţi semne! LADY ROBINSON: Venera! Schimbă drapelul. Acela e prea roşu. Poate de aceea nu opreşte. Ne crede comuniste!

VENERA aruncă prosopul roşu în pat, peste Ala. Ia sutienul acesteia de pe pat şi îl prinde în vârful băţului. Revine la fereastră şi face semne cu sutienul.

VENERA: Opreşte, piratule! Am arborat steagul tău! Culoarea neagră. ELEN: Mai tare, Venera! strigă mai tare! VENERA (*tare*): Opreşte, nenorocitule! Suntem stat democratic! Avem parlament bicameral! Avem şi constituţie! ELEN (*sfârşită*): Nu ne vede! E clar că nu ne vede... Se îndepărtează...

Zgomotele vasului slăbesc în intensitate. Elen şi VENERA continuă să facă semne. Lady Robinson priveşte prin binoclu.

VENERA (*învinsă, agitând sutienul*): Opreşte,

maimuţoi occidental! Opreşte! ELEN (*tristă*): A plecat... LADY ROBINSON (*rece*): Uite că întoarce! Cred că ne-a văzut! ELEN (*fericită*): Ne-a văzut! Ne-a văzut! VENERA (*fericită*): Ne-a văzut! ELEN: Suntem salvate! VENERA: Mami! Ce bine că am schimbat drapelul! LADY ROBINSON: Aşa e în politică, draga mea! De câte ori schimbi steagul, îţi merge bine! ELEN: Sunt mulţi bărbaţi la bord? LADY ROBINSON: Unul singur... VENERA: Nu se poate! mai caută, mami! La babord, la tribord! ELEN: Imposibil! Un singur bărbat pe un vapor atât de mare? LADY ROBINSON (*calmă*, *dezgustată*): Văd numai căpitanul! Nebărbierit! Cu pipă! Un singur ochi, dar albastru! Lup de mare, în căutare de oi terestre... VENERA: E bătrân? LADY ROBINSON: Pensionar! VENERA: Ce contează! ELEN: E alb, sau de culoare? LADY ROBINSON: Incolor. Nu are nici măcar culoare politică!

VENERA şi Elen sunt extrem de bucuroase. Zgomotele cuterului sunt tot mai intense. Lady Robinson continuă să privească prin binoclu.

VENERA: Ce face? LADY ROBINSON: Se uită spre noi şi face semne... ELEN: Ce fel de semne? LADY ROBINSON: Destul de obscene... ELEN: Ah! VENERA (*cu entuziasm*): Nemaipomenit! Extraordinar! Mami! După patru ani, în sfârşit nişte semne obscene! LADY ROBINSON (*încordată*): Vine drept spre noi! ELEN: Vine, vine! În sfârşit, vine! LADY ROBINSON (*neliniştită*): Şi face semne! VENERA: Obscene! LADY ROBINSON: Accelerează! ELEN (*veselă*): Verb tranzitiv, conjugarea întâi! Uraaa! Eu accelerez, tu accelerezi... (*Tare*). El accelerează!

Zgomotul motorului e tot mai puternic. Sirena răsună intermitent

LADY ROBINSON (*speriată*): Cred că e nebun! Oare chiar nu vede stâncile? VENERA (*îşi aranjează părul*): Nu contează! Pentru mine e bun şi un nebun! ELEN: Ce face? VENERA: N-ai auzit! Accelerează! LADY ROBINSON: Intră direct în noi! ELEN: În toate trei? Fără o declaraţie prealabilă? VENERA: Direct în noi! Fără declaraţie de

război! În sfârşit, un bărbat hotărât! LADY ROBINSON (*încordată*): E nebun! Se va lovi de stânci! ELEN: Dumnezeule! LADY ROBINSON (*alarmată*): E clar! I-au cedat frânele! Totul s-a sfârşit…

Se aude o bufnitură puternică, urmată de o explozie. Zgomotul motorului încetează. Se aude doar vuietul valurilor şi cântecul îndepărtat al pescăruşilor.

VENERA: Nenorocitul… ELEN: Sfârşitul lumii… LADY ROBINSON (*hotărâtă*): Repede la ţărm! Arca salvării voastre a eşuat! Poate mai salvăm ceva! Nişte ţigări, măcar! O pungă cu zahăr… Un colac de salvare…

Cele trei femei ies în grabă. În scenă rămâne doar Ala.

SCENA 7

ALA e singură. Se ridică buimacă din pat. E îmbrăcată sumar şi provocator. Se înveleşte în prosopul roşu.

ALA: Ce linişte ciudată… Şi ce tare mă doare capul… (*Îşi prinde capul în palme*). Nici nu mai ştiu dacă acesta e capul meu sau Capul Bunei Speranţe… M-am rătăcit complet… Oare unde sunt?… Poate că am ajuns deja pe tărâmul celălalt… Îmi vine, aşa, să plâng… fără un motiv anume… Oare nu cumva am intrat în Valea Plângerii? (*Umblă abătută prin cameră*). Nu mai înţeleg nimic… Mi-e foame… N-am mai mâncat nimic de la absolvirea liceului… Viaţa mea este o permanentă cură de slăbire… Marco!… Unde eşti?… (*Caută insistent prin cameră*). Lasă că te găsesc eu, hoţule… Trebuie să te găsesc!… Trebuie să fii pe-aici, prin apropiere… Un băiat isteţ ca tine e peste tot! (*Caută prin sertar. Scoate de acolo un sul de hârtie pentru fax*). Marco… Incredibil… (*Priveşte sulul de hârtie cu încordare*). Ce forme bizare poate lua uneori un bărbat! Iubitule… (*Duce sulul de hârtie la gură*). Ţi-am spus că mi-e foame… Vrei să-mi aduci puţină salată?… Salată verde din Grădina Ursului… Poftim?… Ce-ai spus?… (*Duce sulul la ureche*). S-a terminat salata?… A mâncat-o ursul pe toată?… (*Pune sulul înapoi în sertar*). Ai dreptate, Marco… Era salata lui… (*Ajunge la tejghea, unde descoperă sticla*

cu whisky)... De ce mă minţi, scumpule? (*Ia sticla în mâini*). Uite! A rămas destulă salată... (*Îşi toarnă un pahar, pe care îl dă peste cap*)... Unde te-ai ascuns, dragul meu? (*Se apropie de cuierul pom, pe care se află mai multe haine. Face ochii mari.*). Marco, aici erai? (*Îmbrăţişează cuierul*). Scumpul meu... Dragostea mea fără margini... (*Zguduie cuierul, cu patimă*). De ce te îmbraci atât de gros?... Şi fără gust... Ţie nu ţi-e cald, iubitule?... Lasă-mă să te dezbrac... (*Duce degetul la buze*). Nu-ţi fie frică, Marco! În sfârşit, suntem singuri!(*Aruncă, cu pasiune crescândă, hainele de pe cuier*). Suntem numai noi doi! (*Priveşte cu dragoste cuierul gol*). Doamne, ce frumos eşti! ... Înalt şi gol... Parcă ai fi un zeu!... Vino să te strâng la piept, iubitule...

Ala îngenunchează în faţa cuierului, strângându-l la piept. Afară se aude rumoare, în creştere. Cele trei femei se apropie de uşă. Ala intră în panică. Aruncă priviri speriate spre intrare.

ALA (*se ridică, agitată*): Au venit... S-au întors cele trei ursitoare... Vulpea, Scorpia şi Ghionoaia! Mă urmăresc mereu, Marco!... Îmbracă-te imediat, comoara mea... Dă-mi voie să te ajut... (*Pune în grabă înapoi hainele pe cuier*). Ele vor să-ţi facă rău! Cu siguranţă vor să te violeze! Trebuie să te ascund undeva, iubitule! Dar unde? (*Priveşte dezorientată în jur*). Aha! Am găsit! Te voi ascunde în cancelaria împărătească... (*Ia cuierul, cu haine cu tot, şi îl târăşte către dulap*). Aici nu te vor găsi!... N-au cum să te găsească... Ele sunt femei de duzină... (*Deschide uşa dulapului*). Aici nu intră decât împăratul...

Ala introduce cuierul în dulap. Închide cu cheia uşa dulapului, iar cheia şi-o introduce în sân.

ALA (*cu tandreţe, către dulap*): Să mă aştepţi în linişte, iubitule! Voi veni în curând... Ştii bine că nu pot trăi fără tine! Ştii bine că nu te voi părăsi niciodată...

Intră *cele femei, târându-l după ele pe Olaf, aflat în stare de inconştienţă.*

SCENA 8

LADY ROBINSON, VENERA, ELEN, ALA ŞI OLAF.

VENERA şi Elen îl târăsc cu greu pe Olaf, fiecare trăgându-l de câte un picior. Se opresc cu el lângă pat. Ala le priveşte absentă.

VENERA: Ar trebui să-l urcăm în pat! LADY ROBINSON (*dezaprobă propunerea*): Nici măcar nu ştim cine e! Şi tu, imediat vrei să-l iei cu tine în pat! ELEN (*încearcă să-l ridice pe Olaf*): Nu-l putem ridica, doamnă! E om de greutate… VENERA (*se apleacă asupra lui Olaf*): Cred că s-a lovit serios la cap… LADY ROBINSON (*rece, îi şterge fruntea lui Olaf, cu un prosop*): Nimic deosebit. Îi trece ELEN: Un fleac! Pentru un bărbat capul nu este organ vital… VENERA (*măsurându-l pe Olaf, din cap până-n picioare*): Celelalte mădulare sper să fie intacte… LADY ROBINSON: Sunteţi sigure că e de genul masculin? VENERA: Este evident. Uitaţi-vă la el! E numai muşchi!… LADY ROBINSON (*dezgustată*): Eu văd numai slănină… ELEN: E bărbat, doamnă. Îi lipsesc trei nasturi! Are un singur ochi VENERA (*închide ochii*): E bărbat! Indiscutabil! îl recunosc după mirosul de rom şi transpiraţie… LADY ROBINSON (*cu aer batjocoritor*): Vouă vi se pare interesantă această creatură? ELEN: Da, doamnă! Are trăsături nobile şi subtile… VENERA: Cam fleşcăit, dar nobil! Garanţia lui a expirat! Dar e atractiv! Oricum, altul mai bun nu găsim! Cu siguranţă, are şi parale… LADY ROBINSON (*se ridică dezgustată*): Eu nu înţeleg ce vedeţi voi atractiv la o asemenea paiaţă! Mi se pare abject. Uitaţi-vă la pectoralii lui! E ridicol! Ăştia sunt sâni de bărbat? VENERA: Mami! ELEN: Din profil, seamănă leit cu…

LADY ROBINSON (*o întrerupe*): Ştiu, Elen! Seamănă leit cu ciclopul Polifem! Seamănă leit cu amiralul Nelson! ELEN: Nu, doamnă! Seamănă leit cu sfântul apostol Pavel… LADY ROBINSON (*către Elen*): E doar o sugestie, Elen! Din colecţia ta de feţe bisericeşti, lipseşte exact un apostol. Ai fi în stare să te măriţi cu el! Spune drept? ELEN (*după o pauză, privindu-l fix pe Olaf*): Da, doamnă! Pare un suflet credincios! Zace, copleşit de smerenie. VENERA (*uşor geloasă*): Şi de ce, mă rog, să te măriţi tu

cu el? Te-a cerut el cumva în căsătorie? ELEN (*temătoare*): Poate că este deja însurat? VENERA: E bărbat! Să-l lăsăm pe el să hotărască! ELEN (*se uită la mâna dreaptă a lui Olaf*): Nu poartă verighetă! LADY ROBINSON: O verighetă nu înseamnă nimic... VENERA (*o întrerupe*): Mami, ce-i cu tine? Nu-ţi place căpitanul? Spune drept! Preferai o căpităneasă! LADY ROBINSON: Te rog să nu fi obraznică! VENERA: Simt că turbez! În sfârşit, ne-a picat din cer un bărbat! Unul cam trecut, dar adevărat! Nu ne rămâne decât să-l împărţim în mod egal între noi! (*Ia un cuţit de pe tejghea*). Lăsaţi-mă pe mine să-l tranşez... ELEN (*se opune, speriată*): Venera, ai înnebunit? Doamne, ce poate face abstinenţa dintr-o femeie! VENERA: Da, cred că am înnebunit! De patru ani ne rugăm, şi individual, şi în echipă... Şi acum, cerul ne trimite în sfârşit marfă! Cam expirată, vedem şi noi! Dar avem marfă de genul masculin! Marfă! Marfă! Marfă! ELEN: Exagerezi! Nu arată aşa de rău... LADY ROBINSON (*Dezamăgită*): Pe mine amiralul vostru nu mă interesează. Îmi pusesem speranţe mari în iahtul său... (*Îl loveşte uşor pe Olaf cu piciorul*). Credeam că ne va scoate din singurătatea aceasta femeiască, verde şi parfumată. Credeam că are tutun, busolă şi hărţi. Credeam că ne va readuce în lumea credinţei. Abia aştept să mă rog, Elen! De patru ani n-am mai intrat într-o catedrală... (*Plânge*). ELEN: Aţi vorbit ca o sfântă, stimată doamnă... LADY ROBINSON: Ce contradicţie eternă? Pe mine, iahtul mă interesa, şi nu glandele lui cu secreţie externă! Dar acest creştin, acest cretin, acest iresponsabil, şi-a făcut iahtul praf, în mod ireparabil! VENERA: Mami! Trebuie să ai temperatură! Vorbeşti în versuri... LADY ROBINSON (*frântă*): Nenorocitul! VENERA (*pe un ton reflexiv, către ea însăşi*): Deschide ochii mari, Venera! Mie, omul acesta mi se pare din ce în ce mai frumos! ELEN: VENERA, cu cine vorbeşti? VENERA: Cum cu cine? Vorbesc cu Venera! Vorbesc cu mine însămi! Cu voi nu se mai poate vorbi! Sunteţi nebune! (*Îngenunchează lângă Olaf*). LADY ROBINSON: Venera! Te rog să taci! Unde e onoarea ta de dansatoare? VENERA: Ai dreptate, Venera!

(*Arătând spre Olaf*). Cadavrul acesta mi se pare viu şi seducător. În duhoarea lui eu simt arome tari... (*Îşi lipeşte pieptul de buzele lui Olaf*). ELEN (*naivă*): Vrei să-l alăptezi? VENERA: Vreau să-l trezesc! Având în vedere criza mondială de bărbaţi, îl declar fermecător. (*Tare*). Vreau să mă culc cu el! Iar voi n-aveţi decât să vă uitaţi! Nu-mi va fi uşor. După cum arată va trebui să lupt. Doarme profund! Toată masa aceasta genetică, masculină şi diformă, tremură ca o piftie. Dar eu îl voi trezi, pentru că eu sunt o luptătoare. Vă asigur că veţi avea un spectacol pe cinste. Vreau să mă culc cu acest Făt Frumos de la second hand!

La cuvântul „Făt Frumos”, Ala tresare şi se apropie de grupul celor trei femei.

ALA (*în continuare, confuză*): Făt Frumos?... Am înţeles bine? A venit cumva Făt Frumos? LADY ROBINSON (*cu dezgust*): Da, Ala! Venera susţine că matahala aceasta întinsă pe podea este Făt Frumos în persoană... ALA (*se uită atent la Olaf*): Da, îl recunosc! E Făt Frumos! (*Pauză*). Dar de ce are un singur ochi?

ELEN: Liniştеşte-te! Aşa umblă bărbaţii în ziua de azi... ALA (*hotărâtă*): Eu vă întreb serios! Unde i-aţi pus ochiul stâng? VENERA: Ala, iar delirezi? ALA (*furioasă*): Ce-aţi făcut, scorpiilor! Marco avea doi ochi!... Ţin bine minte! I-am numărat de atâtea ori ochii... Ochii lui adânci, i-am numărat, în noaptea adâncă! ELEN: Iată ce face băutura dintr-o femeie! ALA: Voi l-aţi schilodit! Aţi făcut-o special, ca să mă urască! De-acum, se va uita la mine cu un singur ochi! O să mă vadă doar pe jumătate! LADY ROBINSON (*râde, înţelegătoare*): Încetează, Ala! Aşa e mai chipeş! Aşa e mult mai original! De oameni cu doi ochi, e plină lumea! ALA (*gravă, profundă*): Nu se poate! Lucrurile nu pot rămâne aşa! Marco avea doi ochi! Amândoi de aceeaşi culoare!... Îmi amintesc perfect! (*Tare*). Doamnelor! Trebuie să-i punem ochiul la loc! (*Se duce hotărâtă la tejghea, de unde ia sticla cu whisky*). Îi vom pune un ochi de sticlă... (*Îngenunchează lângă Olaf, cu sticla în mână*). Un ochi de sticlă e veşnic strălucitor!

(*Bea din sticlă*). Un ochi pentru eternitate!... După care, propun să ne rugăm doamnelor! Ne vom ruga în grup! Marco e Dumnezeu! (*Râde*). Tatăl lui e ministru...

Ala bea sănătos din sticlă, după care *îl sărută pe Olaf. Acesta are o tresărire. Se ridică în capul oaselor. Ala îi mângâie faţa. Lady Robinson se întoarce cu spatele. Elen şi VENERA îl privesc pe Olaf, cu un fel de lăcomie sălbatică.*

ALA: Marco, iubitule! Ce frumos ai crescut!... OLAF (*cu privirea aţintită pe sticla de whisky*): Whisky! Whisky dry, please...

Olaf smulge sticla din mâinile Alei. Bea cu lăcomie. Lady Robinson iese, trântind uşa.

SCENA 9

VENERA, ELEN, ALA, OLAF, Olaf îşi revine miraculos, devine extraordinar de volubil. Bea din când din sticla de whisky, pe care o ţine mereu aproape.

ELEN: Lăsaţi-l să bea! E atât de anemic! VENERA: Daţi-i alcool! E marinar. Numai aşa se va putea trezi! ALA: Ah, Marco... Văd că-ţi place, salata... Mănâncă, iubitule... Nu te sfiii... (*Arată spre sticlele din vitrina barului*). Avem salată, berechet... OLAF: Mulţumesc, stimate doamne! Sunteţi foarte primitoare. Apreciez grija dumneavoastră faţă de client... ELEN: Vai de mine, domnule căpitan! Dumneavoastră sunteţi oaspete, nu client. Nici nu realizaţi unde aţi intrat! Pare o cârciumă, dar, de fapt, e un templu... OLAF: Desigur, doamnă! Mi-am dat seama imediat că mă aflu într-un loc de meditaţie. (*Arată spre raftul cu sticle*). Acela trebuie să fie altarul... VENERA (*directă*): Cum te cheamă, frumosule? ALA (*coerentă*): Ce întrebare stupidă! Ştii bine că numele lui e Marco!... ELEN: Să ne răspundă domnul căpitan. Bănuiesc că ştie mai bine cum îl cheamă... OLAF (*foarte volubil*): În general, mă cheamă Olaf. Dar un bărbat cu experienţa mea de viaţă are mai multe identităţi, doamnă! Aşadar, am numeroase nume de rezervă. ELEN: E bine că aveţi nume de rezervă! Dacă, din greşeală, vă pierdeţi un nume, vă puteţi alege imediat un altul! Pe mine mă interesează

numele dumneavoastră de botez... OLAF (*scoate un act de identitate, pe care îl consultă*): Numele meu? Depinde de situaţie... Uneori mă cheamă John, alteori Ramiro. Numele meu a fost cândva chiar Sir Ferguson... Acum trei ani, mă chema Mitică... ALA (*ascultă cu uimire*): Ah, Marco... OLAF: Identitatea unui bărbat este un fenomen dinamic, doamnă...

ELEN: Sunteţi dinamic? Foarte bine! Înseamnă că avem aceeaşi zodie! Şi eu sunt o femeie dinamică VENERA: Prietene! Spune-mi, te rog, numele tău de botez! OLAF: La botez eram mic şi neştiutor! Credeţi că puteam reţine asemenea amănunte?... ELEN: Dar aţi fost botezat, nu-i aşa? OLAF: Cred că da! Părinţii mei au fost oameni credincioşi! Îmi amintesc ceva, destul de vag. Un preot, busuioc, apă sfinţită, nişte lumânări... ALA (*tandră, din nou confuză*): Hoţule! Lasă că te cunosc eu! Te cheamă Marco. Eşti soţul meu! Tatăl tău e ministru adjunct... VENERA (*cu urme de gelozie*): Ala, te rog să încetezi! În curând, toate trei ne vom mărita cu acest domn. Nu avem de ales! Nici noi, nici el! Trebuie să-i ştim numele adevărat. Nu ne putem mărita cu un necunoscut! Domnule! Încercaţi să vă amintiţi! Cum vă cheamă? OLAF: V-am spus deja! Când am debarcat, numele meu era Olaf! (*Ezitant*). Acum nu mai sunt sigur. Puteţi să-mi spuneţi Marco, dacă vă place... ALA: Marco, iubitule! VENERA (*geloasă*): Marco? Nici vorbă! Te cheamă Olaf! ELEN: Sir Ferguson e mult mai potrivit. Inspiră respect, emană nobleţe... ALA (*cu furie*): Minciuni şi intrigi! îl cheamă, Marco... OLAF: Doamnelor! Vă rog să vă hotărâţi!

Olaf mai bea o înghiţitură, din sticlă.

ELEN (*scrie*): Am stabilit. Vă cheamă sir Olaf Marco Ferguson OLAF: Protestez! E un nume exagerat de lung! Niciodată nu-l voi ţine minte... ELEN: Câţi ani aveţi? OLAF (*enervat*): Puneţi întrebări grele şi nepoliticoase! Eu n-am făcut referiri la vârsta dumneavoastră! ELEN: Sir Ferguson! Dar e o simplă formalitate! ALA (*visătoare*): Am fost colegi de liceu! Marco are douăzeci de ani? ELEN: Nu Marco al tău mă interesează, ci sir Ferguson! ALA: Marco,

scumpule! Spune-le te rog, ultima ta vârstă! Nu te costă nimic, iubitule! OLAF: Am întinerit mult, în ultima vreme. Cred că am în jur de treizeci de ani! Anul trecut eram mult mai bătrân... ELEN: (*scrie în registru*): Am notat! Patruzeci de ani! E bine? OLAF: Desigur! Mi se pare o vârstă rezonabilă! VENERA: Olaf, scumpule, prin urmare eşti major! OLAF (*năuc*): Tot ce se poate... Dar eu nu înţeleg sensul acestor întrebări! ELEN: Sunt întrebări fără sens! Dar aşa cere legea! E vorba de registrul stării civile... OLAF: Starea mea civilă? ELEN: Sunteţi cumva căsătorit? OLAF: Nu sunt căsătorit, doamnă, dar am o soţie... VENERA: O singură soţie? Un amănunt biografic neglijabil! ELEN: Nimeni nu este fără de păcat! ALA (*către Olaf*): Eu sunt soţia ta! Nu-i aşa, Marco? OLAF (*ezitant*): Probabil. ELEN: Ce meserie aveţi? OLAF: Sunt căpitanul unui portavion... Tocmai am debarcat... VENERA: Scumpul meu...

ALA (*geloasă*): Venera! Te previn! Scumpul tău e al meu! VENERA (*către Ala, foarte hotărâtă*): Scumpa mea! Vreau să te informez că, începând de azi scumpul tău este scumpul nostru! ELEN: Linişte! (*Către Olaf*). Spuneaţi că aţi debarcat! Dar unde vă este portavionul? OLAF: L-am lăsat în parcare... VENERA: Doamne, ce naiv e! Şi minte cu atâta eleganţă! Poate e doar un ziarist deghizat... ALA: Nu e ziarist! Ţi-am mai spus! E soţul meu... VENERA: Ce contează! Începând de astăzi, va fi şi soţul meu! ALA (*isterică*): N-am de gând să-l împart cu nimeni! VENERA: Nu trebuie să-l împărţim, dragă! îl vom folosi integral, prin rotaţie! ALA (*isterică*): Dar e soţul meu, Venera!(*Caută prin poşetă*). Am documente! Bărbatul acesta îmi aparţine! Iată actul de vânzare cumpărare... VENERA: De ce eşti egoistă, Ala? Vreau şi eu să mă mărit cu el! Măcar o noapte... Ţi se pare că cer prea mult? ALA (*răutăcioasă*): Încearcă! Sigur te va respinge! VENERA (*cu mâinile în şolduri*): Sir Olaf Marco Ferguson! Dă-mi voie să trec peste anumite formalităţi, dar eu sunt o femeie hotărâtă. Dă-mi voie să te cer în căsătorie! OLAF: Nu înţeleg... ALA: Marco! N-o asculta! E o vrăjitoare! Vrea să-ţi ia, şi banii, şi

numele... OLAF: Bani n-am! Dar numele mele, absolut toate, vă stau la dispoziţie... ALA (*panicată*): Marco, nu te pripi! Viperele astea te vor nenoroci! Îţi vor lua portavionul! VENERA: Marco, iubitule! Vrei să te culci cu mine? ALA: Târfă! OLAF: Doamnă! Nu obişnuiesc să mă culc aşa devreme! (*Pauză*). Dar, dacă insistaţi... VENERA: Propunerea aceasta trebuia să vină din partea ta, iubitule! Dar ne aflăm pe Insula Femeilor. Aici numai femeile au iniţiativă legislativă... OLAF: Prea bine, doamnă... ELEN: Domnule Ferguson!! Constat că sunteţi un creştin incurabil... OLAF: Foarte adevărat! În fiecare an trec pe la biserică. ELEN: În aceste condiţii, nu vreţi să vă căsătoriţi şi cu mine? OLAF (*uimit*): Va să zică, nici dumneavoastră nu sunteţi măritată? ELEN: Nu, stimate domn! Am avut însă câteva tentative! Toate eşuate! OLAF: Sunteţi fecioară? ELEN: Să nu exagerăm! VENERA: Elen s-a născut sub zodia Fecioarei! (*Râde*). Acela a fost singurul ei moment de feciorie! OLAF: Dacă înţeleg eu bine, aici e vorba de o cerere de căsătorie colectivă... ELEN: Exact! OLAF (*către Ala*): Doamnă, vreţi să mă însor şi cu dumneavoastră? ALA: Nu, iubitule... (*Fluturând nişte hârtii*). Eu sunt soţia ta! Am acte! OLAF (*încurcat*): Trebuie să vorbesc neapărat cu avocatul meu... ELEN: Sir Ferguson! Dar e o simplă formalitate... ALA: Marco... Formalizează-te, iubitule! VENERA: Ce să caute un avocat la nunta noastră? OLAF: Vă rog să vă liniştiţi, stimate doamne! Înţeleg perfect situaţia în care ne aflăm, aşa că mă voi căsători, dacă insistaţi...

ELEN: O, ce frumos! Văd că nu aveţi emoţii OLAF: Nu doamnă! M-am căsătorit de nenumărate ori VENERA: Ador bărbaţii cu experienţă... OLAF: A alege doar pe una dintre dumneavoastră, ar fi o mare mojicie... Aşa că mă însor cu toate trei. De fapt, cum spuneaţi, e o simplă formalitate... ELEN (*se apropie de Olaf, fericită, cu registrul deschis*): Aveţi un suflet mare! Consideraţi căsătoria deja încheiată! Vă asigur că aţi făcut tranzacţie avantajoasă. V-aţi procopsit cu trei soţii, toate trei iubitoare! Vă rog să semnaţi de primire! (*Îi dă să*

semneze). Vă mulţumim! OLAF (*semnează*): Cu plăcere, şi-altădată...

SCENA 10

Aceleaşi personaje. Cele trei femei se apropie de Olaf şi îl alintă. Olaf rămâne destul de pasiv şi încurcat.

VENERA (*îi mângâie lui Olaf mâinile*): Relaxează-te, Olaf! Simte-te ca la tine acasă... OLAF (*speriat*): Ah, nu! La mine acasă mă simt îngrozitor! ELEN (*îi descheie lui Olaf vestonul*): Sir Ferguson! Trebuie să vă dezbrac! Simt nevoia să masez nobilul dumneavoastră spate! OLAF: Dar nu mă doare spatele... VENERA: O să te doară cât de curând, iubitule! ELEN: Spatele dumneavoastră are o bogată tradiţie istorică! Este o evocare a timpul trecut... ALA (*îşi lipeşte obrazul de faţa lui Olaf*): Dezbracă-te, Marco!... Arată-le trecutul tău acestor dame! Trecutul tău este foarte bogat! OLAF: Distinse doamne, vreau să... VENERA: Olaf! Renunţă imediat la manierele tale elegante! Suntem în familie! (*Tandră*). Lasă-mă să-ţi vindec rănile, iubitule. Eu sunt mama răniţilor! OLAF: Bine, dar... ELEN (*se lipeşte de pieptul lui Olaf*): Domnule căpitan... Aveţi un piept aşa atrăgător! Pentru mine, pieptul înseamnă timpul viitor! VENERA (*îi l prinde pe Olaf de mijloc*): Olaf! Fii bărbat! Imaginează-ţi că eu sunt portavionul tău! Hai, iubitule! Îndrăzneşte! Urcă-te pe punte! OLAF (*râde încurcat*): Doamnelor! Aşteptaţi puţin! Vă sunt dator o explicaţie! ELEN (*tandră*): Nu ne datoraţi nimic, domnule căpitan! Dimpotrivă! Noi ne simţim profund îndatorate... ALA (*visătoare*): Profund, Marco... (*Declamă*): Profund şi viclean, ca un fund de ocean... VENERA (*îl strânge în braţe pe Olaf*): Am naufragiat, Olaf... ELEN: Suntem trei femei în derivă pe oceanul singurătăţii... VENERA (*tremură*): Ne-am agăţat de tine! Nu-ţi mai dăm drumul! Tu eşti vesta noastră de salvare... OLAF (*panicat*): Vai de mine! Nu mai am aer... ELEN: Aerul nu ajută în dragoste! Vă spun eu! Patru ani am trăit numai cu aer... OLAF: Mă sufocaţi... ALA: Marco, iubitule... VENERA (*autoritară*): Olaf! Te implor pentru ultima oară! Ridică ancora! OLAF: Nu pot! VENERA: Cum

adică, nu poţi! ALA: Totdeauna ai putut! VENERA (*nervoasă*): Extraordinar! Se însoară cu trei femei, şi acum spune că nu poate ELEN: Trebuie să puteţi, domnule căpitan... Trebuie! Este un imperativ al zilelor noastre...

Olaf se apără disperat, prins la mijloc de cele trei femei.

OLAF (*dă din mâini, disperat*): Mă înec! Ajutor! ALA (*confuză*): Înoată spre ţărm, iubitule... Acolo vei găsi ajutoare umanitare... VENERA: Dacă cere ajutor, trebuie ajutat! (*Autoritară*). Elen, prinde-i mâinile! ELEN (*îi prinde mâinile lui Olaf, care se zbate disperat*): Ar trebui legat! Doamne, ce hotărât e! Şi ce puternic... VENERA: Sigur că e puternic! Şi ne spune nouă că nu poate! OLAF: Ajutor! Nu mai pot! ALA (*bea zdravăn din sticlă*): Marco... Nu te mai recunosc! Ceri ajutor? Erai cândva aşa seducător... (*Declamă*). Plenipotent şi extraordinar, ca un ambasador...

Olaf se zbate sub greutatea celor trei femei.

ELEN: O, Doamne! Simt că-mi scapă! VENERA: Ala! Ajut-o pe Elen! Trebuie să fim unite! ALA (*scandează*): U-ni-ta-te! U-ni-ta-te! ELEN (*patetică*): Vom lupta pentru unitatea familiei! ALA (*înverşunată, îl imobilizează pe Olaf*): Marco, abia acum înţeleg! Tu eşti lupul cel rău! (*Cu răutate*): Dar acum ţi s-a-nfundat, iubitule! Scufiţa Roşie te va păpa... (*Râde isteric, aruncându-se asupra lui*). Ha, ha, ha, ha, ha! OLAF: Mă omorâţi! Pentru Dumnezeu... ELEN: Domnule căpitan! Vă rog să nu luaţi numele Domnului în derâdere... VENERA (*îşi lipeşte sânii de pieptul lui Olaf*): Da, Olaf! Te pedepsim, pentru că ne-ai sfărâmat inimile! Ne-ai făcut să credem orbeşte în dragostea ta! Şi acum nu mai vedem nimic! Suntem oarbe! Ne-ai sfărâmat inimile şi ochelarii... ALA (*îl sărută*): Marco... Nu trebuia să ne dai atâtea speranţe... OLAF (*cu glas sugrumat*): Săriţi oameni buni! VENERA (*sadică*): Eşti al meu! Fă-mă să simt parfumul acela brut şi senzual, mirosul tău specific, de rom şi transpiraţie... OLAF: Gata! S-a zis cu mine! Am murit, deja! Daţi-mi să beau...

Femeile îl slăbesc uşor. Ala îi aduce sticla cu whisky. Olaf bea cu sete. Brusc, se smulge din mâinile celor trei

femei. Se ridică din pat şi fuge disperat prin scenă. Cele trei femei îl urmăresc.

ELEN (*speriată*): Fuge! Fuge şi acesta! (*Plânge*). Niciodată n-am putut să reţin un bărbat! VENERA (*urmărindu-l*): Unde fugi, laşule? Căpitanul părăseşte ultimul corabia! ELEN: Eram şi noi o familie…(*Smiorcăit*). Niciodată n-am avut noroc în dragoste… ALA (*din nou confuză*): Şi atunci, Făt Frumos a fugit cu amanta zmeului. În urma lui a rămas un castel din facturi neachitate… OLAF (*se ascunde după dulap*): Sunteţi complet nebune… VENERA (*ia o frânghie*): Trebuie prins şi legat! Aduceţi-l imediat în pat! OLAF (*aleargă disperat, căutând o scăpare*): Cum să mă aduceţi? E un abuz! Nu aveţi mandat de aducere! ELEN: Bine, dar v-aţi căsătorit cu noi de bunăvoie! ALA: Ai semnat de primire… OLAF: Gata! M-am răzgândit! Divorţez! VENERA: Divorţezi? O să te coste bani grei, frumosule! Va trebui să ne plăteşti daune morale! ELEN (*smiorcăit*): Divorţul nu este o soluţie! Credeţi-mă! Am divorţat de cinci ori şi niciodată n-am rezolvat nimic… ALA (*confuză*): Un Făt Frumos, spătos ca un cal, şi mintos, ca un lider sindical… ELEN: Nu aveţi motive întemeiate pentru divorţ…

OLAF: Ba am! Sunteţi nebune! VENERA (*pe urmele lui Olaf*): Nu vei scăpa, iubitule! Eu am prins mulţi bărbaţi cu arcanul… OLAF (*se retrage într-un colţ*): Vă implor! Îndurare! Fie-vă milă! Îndurare!

Cele trei femei îl prind pe Olaf în colţ. VENERA îl leagă cu frânghia şi îl trag în mijlocul scenei. Olaf zace înfrânt. Femeile se prăvălesc peste el.

ELEN (*serioasă*): Au dreptate poeţii! Dragostea este o luptă eternă… VENERA (*strângând frânghia*): Ehei! Vedeţi ce greu se domesticeşte un animal sălbatic? ALA (*confuză*): Totul e-n zadar! Toamna, totdeauna bărbaţii îşi iau zborul. Şi zboară departe, peste mări şi ţări… OLAF: Îndurare! Îndurare!

Olaf începe să plângă.

VENERA (*tandră, strângând frânghia*): De ce plângi, iubitule? OLAF (*cu voce sugrumată*): Trebuie să vorbesc

neapărat cu avocatul meu... ELEN (*cu voce autoritară*): În zadar! Niciodată nu voi fi de acord cu acest divorţ! (*Cu glas frânt*). Ar fi al şaselea! ALA: De ce plângi, Marco? Tatăl tău e încă ministru! OLAF: Plâng, stimate doamne! (*Scoate batista şi continuă să plângă*). Daţi-mi voie să plâng! V-am prevenit. Starea mea civilă e foarte complicată... ELEN: Fiţi, vă rog, mai clar în exprimare! OLAF: Eu mai am o soţie... VENERA: Ai mai spus! Mare lucru! Ce contează o soţie în plus? ELEN: Sultanul Ibrahim avea opt sute! OLAF: Adevărat! Dar pe soţia mea o cheamă Iva! ALA: Iva... E un nume frumos... Nu trebuie să plângi, iubitule! OLAF: Scumpele mele! Lăsaţi-mă să vorbesc... Soţia mea... (*Izbucneşte iar în plâns*). Soţia mea, Iva... este... (*Pauză*). VENERA (*veselă*): Te pomeneşti că e moartă! OLAF (*smiorcăindu-se*): Nu, doamnelor. Situaţia e mult mai gravă! Soţia mea trăieşte! ELEN (*cu faţa luminată*): În sfârşit, nu mai înţeleg nimic! VENERA: Păi de ce plângi, omule, dacă ea trăieşte? OLAF: Tocmai de aceea! Mi-e şi ruşine să spun... Iva... (*Pauză*). ALA: Marco... Ce ruşinos te-ai făcut... (*Tandră*). Neruşinatule... VENERA (*îl scutură pe Olaf, autoritară*): Vorbeşte odată, marţafoiule! Spune ce-ai pe suflet! ELEN: Vorbiţi, domnule căpitan! OLAF: Soţia mea... Iva este... (*Pauză*). VENERA: Este cumva gravidă? OLAF (*Râde*): Ah, nu! Imposibil! ELEN (*speriată*): Suferă de vreo boală venerică? OLAF (*nesigur*): Nu cred! A avut ceva probleme, demult, când era la şcoala generală... (*Pauză*). ELEN: Ah! VENERA: Ticălosule! Stai că te pun eu la punct! (*Scoate un pistol din poşetă*). Dacă nu vorbeşti, te omor! OLAF: O, văd că treaba ia o turnură penală! Bine! Mă supun şi vă spun tot ce vreţi! ELEN: Ce este cu soţia dumneavoastră? OLAF (*râde iar, încurcat*): V-am mai spus... Şi vă mai spun o dată! Mi-e ruşine să spun! VENERA (*trage un foc în aer*): Ajunge!

OLAF: Doamnă! Ce faceţi dumneavoastră se cheamă hărţuire sexuală! ELEN: Dimpotrivă! Suntem în legitimă apărare! ALA: Vorbeşte, iubitule! ELEN: Nu puneţi la încercare nervii unor femei răscolite de dragoste! VENERA (*trage un foc în direcţia lui Olaf*): Vorbeşte, mamutule!

OLAF (*îşi fereşte capul, precipitat*): Bine! Am înţeles! Vorbesc... Vorbesc... ELEN: Vă ascultăm! OLAF: Soţia mea...(*Pauză.*) VENERA: Soţia ta... OLAF: ...este... (*Pauză*). ELEN: Este... VENERA (*apăsat, ţintindu-l cu arma*): ... Este... OLAF (*acoperindu-şi faţa cu palmele*): Soţia mea este bărbat! ELEN: Ah! ALA (*râde şi aplaudă*): Bravo! Aşa te vreau, Marco... Bărbăţie şi credinţă... VENERA (*furioasă*): Nemernicule! Nu puteai să spui de la început? OLAF: Am încercat de mai multe ori! Niciodată nu mi-aţi dat cuvântul! VENERA: Nu ţi-am dat cuvântul? Ticălosule! Aici e cârciumă, nu parlament! ELEN: Aţi profanat taina sfântă a cununiei! VENERA: Şi dacă eşti homosexual... (*Gata să plângă*). De ce dracu' te-ai mai însurat cu noi? OLAF: Dumneavoastră aţi insistat! Iar eu sunt apt, din punct de vedere juridic... ELEN: Nu înţeleg... OLAF: Nu înţelegeţi pentru că nu aţi studiat dreptul civil, doamnă. VENERA (*furioasă, îi tremură pistolul în mână*): Taci! Acum vrei să ne dai şi consultanţă juridică! Simt că nu mă pot controla... OLAF (*resemnat*): Îmi pare rău! Nu pot face nimic pentru dumneavoastră... ELEN: Domnule căpitan! (*Tandră*). Sunteţi un mare dobitoc... OLAF: Ştiu, doamnă! VENERA (*îi pune lui Olaf pistolul la tâmplă*): Încetează! OLAF: Biologic vorbind, nu pot face nimic! Asta e! Vă repet! Singurul care poate este Iva... VENERA: Râzi de noi? OLAF: Nu doamnă! Încerc să vă ajut... ELEN: Ajunge... OLAF (*râde diabolic*): Dar nici Iva nu vă poate ajuta! (*Arogant*). Sunteţi femei! Ehei... Dacă eraţi bărbaţi era cu totul altceva...

VENERA trage un foc de armă în capul lui Olaf, care se prăbuşeşte. Tăcere prelungită.

ALA (*coerentă, către Venera*): De ce l-ai împuşcat? Era soţul meu! VENERA (*absentă*): Răbdarea mea... are şi ea... anumite limite... ELEN: Doamne! (*Plânge*). În sfârşit suntem văduve! ALA (*aprinde o lumânare la capul lui Olaf*): Marco... (*Plânge*). Ai fost şi tu sincer, o dată în viaţă... Şi ai plătit cu viaţa, iubitule...

Răzbate o muzică funebră. VENERA se apropie de ring şi execută la bară un dans cu conotaţie erotică, în

ritmul acestei muzici. Elen se întoarce în faţa icoanei şi deschide cartea de rugăciuni. Ala îi aranjează mâinile lui Olaf, ia cearşaful de pe pat şi acoperă cu acesta corpul lui Olaf. Se duce la tejghea. Mai bea un gât din sticlă. Ridică telefonul şi începe să formeze diferite numere.

ELEN (*se apropie de Olaf*): Dumnezeu să-l ierte. A fost un mare ticălos dar avea un suflet bun. (*Se apropie de Olaf*). Trebuie să-l priveghem… Aşa e creştineşte…

Cele trei femei au feţe grave. Se apropie în tăcere de corpul lui Olaf. Se aşază toate trei lângă acesta. Muzica funebră se estompează. De afară se aud două voci feminine, una cu timbru bărbătesc. În acel moment VENERA, Elen şi Ala încep să şuşotească, vesele, apoi se ascund după pat, de unde urmăresc cu interes ce se petrece. Intră Lady Robinson de mână cu Iva. Acesta este clar un bărbat travestit în femeie, purtând o îmbrăcăminte ţipătoare.

SCENA 11

LADY ROBINSON, VENERA, ELEN, ALA, IVA. Lady Robinson întreţine o conversaţie vie cu Iva. VENERA, Elen şi Ala sunt ascunse după pat, de unde privesc discret faza următoare a discuţiei

LADY ROBINSON (*către Iva*): Te rog să reţii, scumpa mea! Educaţia mea religioasă este solidă. Patru ani am fost călugăriţă… IVA (*naiv, cu aer uşor vulgar*): Oho! Oho-ho! Călugăriţele sunt drăcoase foc! Am avut şi noi câteva, pe vapor… LADY ROBINSON: Scumpa mea! Atunci am trăit o revelaţie. Ceva extraordinar, ceva în măsură să schimbe faţa lumii… IVA (*se opreşte în faţa oglinzii, aranjându-şi rujul*): Oho-ho! Faţa lumii trebuie schimbată! Ba trebuie schimbat şi dosul lumii… LADY ROBINSON (*îl prinde iar de mână pe Iva*): Trebuie să încurajăm principiile feminine… IVA: Sigur că da! Eu sunt marinar!(*Face cu ochiul*). Am cunoscut multe principii feminine… LADY ROBINSON (*gravă, sentenţioasă*): Femeia este matricea vieţii… IVA (*mirat*): Matrice? Asta ce dracu’ mai e? LADY ROBINSON (*tandră*): Matricea vieţii, iubire! Aşa se spune… N-ai învăţat la matematică? IVA: Matematică?

Asta ce dracu' mai e? (*Pauză*): Omule, vorbeşte şi tu omeneşte! LADY ROBINSON (*zâmbind suav*): Ah, ignoranţa ta îmi înfierbântă simţurile... Ştii tu ce înseamnă să-ţi fiarbă sângele? IVA: Ştiu, dragul meu. Sunt bucătar de meserie... LADY ROBINSON: Deci mă-nţelegi! Sunt aşa de fericită! Acum îţi voi povesti marea mea revelaţie... IVA (*se caută prin poşetă*): Revelaţie? Asta ce mai e? LADY ROBINSON (*îi prinde iar mâna*): Scumpa mea! Am avut un vis măreţ! IVA: Vis? Oho-ho! LADY ROBINSON (*uşor nemulţumită*): Un vis, iubito! Tu n-ai visat niciodată? IVA: Nu, dragul meu! Eu când dorm, dorm! Nu mă-ncurc eu cu vise! LADY ROBINSON (*pe un ton profetic*): Am visat că sunt chemată să rescriu Vechiul Testament... IVA (*face ochii mari*): Testament? Oho-ho! (*Face cu ochiul*). Şmechere! Spune drept! Ai pus mâna pe-o moştenire... LADY ROBINSON: Eu vorbesc de Vechiul Testament! IVA: Nu contează că e vechi! Moştenirea-i moştenire... LADY ROBINSON (*descumpănită*). Bine, dar... IVA (*face cu ochiul*): Îmi place de tine. Eşti un bărbat de nădejde... LADY ROBINSON (*agasată uşor*): Îşi spun pentru a treia oară! (*Tare*): Sunt femeie! IVA: Şmechere! Faci glume cu mine? LADY ROBINSON: Ce vrei să spui? IVA (*tandru*): Simt masculul din tine cum îmi dă târcoale... LADY ROBINSON (*îngrozită*): Te rog să încetezi! Aluziile tale mă sperie!

IVA: Lasă tu aluziile! (*Pauză*). Spune cum e cu testamentul! LADY ROBINSON (*pe un ton profetic*): Am visat că sunt chemată să rescriu Vechiul Testament! IVA (*naiv*): Te-a chemat notarul? LADY ROBINSON (*nervoasă*): Nu dragă! M-a chemat un înger! Un înger de genul feminin... IVA (*compătimitor, fără să înţeleagă*): Ahaaa! LADY ROBINSON (*tandră*): Ştii tu, iubire, ce înseamnă un înger? IVA: Cum să nu ştiu? O pasăre cu cap de om! LADY ROBINSON: Ai văzut tu vreun înger? IVA: Niciodată? Niciun înger nu s-a pogorât la noi la bucătărie!? LADY ROBINSON: Lumea crede că Dumnezeu l-a făcut mai întâi pe Adam. Dar n-a fost aşa! Ştii tu iubire cine a fost Adam? IVA (*descoperă sticla de whisky, din care bea*): Cum să nu!

Adam a lucrat la noi pe vapor. Un mare beţivan… LADY ROBINSON (*cu patos*): Ţine minte! Dumnezeu, care e cel mai mare cavaler, a făcut-o întâi şi-ntâi pe Eva! IVA: Ahaaa! LADY ROBINSON (*pasional*): După care Dumnezeu i-a smuls Evei o coastă. Şi din coasta aceea a mai făcut o femeie… IVA (*bea şi se gândeşte la altceva*): Acum e clar… LADY ROBINSON (*profetic*): Şi cele două femei au trăit fericite în Rai… Până într-o zi, când a venit la ele un şarpe. Şi pe şarpe îl chema Adam! IVA: L-am cunoscut! (*Bea din sticlă*). Ţi-am spus! Mare beţiv! Dar eu sunt cel mai mare… LADY ROBINSON (*mângâind mâna lui Iva*): Draga mea… Cum spuneai că te cheamă? IVA: Pe mine mă cheamă Iva… LADY ROBINSON (*închizând ochii*): Iva…

La cuvântul „Iva”, VENERA, Elen şi Ala se ridică încetişor în picioare

SCENA 12

LADY ROBINSON, IVA, VENERA, ELEN, ALA

VENERA: Iva! ELEN: Domnul Iva? ALA: Iva… IVA (*face ochii mari*): Paraşutele astea ce vor? LADY ROBINSON: Sunt colegele mele de serviciu! IVA: Oho-ho! Vasăzică, lucraţi la aceeaşi mănăstire… LADY ROBINSON: Da, scumpa mea… IVA (*cu reproş, către Lady Robinson*): Frumosule, ai spus că vom fi numai noi doi! VENERA: Linişteşte-te, Iva! Noi nu participăm… Îţi cunoaştem gusturile… IVA (*mândru*): Gătesc foarte gustos! O viaţă întreagă am fost bucătar! ELEN: Bucătar? Vai, ce meserie gustoasă, domnule Iva… LADY ROBINSON (*aspră*): Elen! Te rog să te corectezi! „Domnul Iva” este o doamnă! VENERA: Ne pare rău, mami! Dar „doamna Iva” este un domn!

ELEN (*uşor indignată*): Sunt profesoară de gramatică! Între domn şi doamnă este o deosebire fundamentală… IVA: Fundamentală?(*Îşi pipăie fundul*). Ei, drace… ELEN (*pe punctul de a plânge*): Eu ştiu ce înseamnă concordanţa unei fraze! LADY ROBINSON (*către Elen, ofensată*): Proasto! Iva se acordă în gen număr şi caz cu mine! Eu am găsit-o pe faleză! Eu am racolat-o! Este prada mea de război… ELEN: Aveţi o viziune greşită

asupra sintaxei... ALA (*visătoare*): Iva... Nu-i aşa că tatăl tău a fost ministru de justiţie? IVA (*cu un aer tâmp*): Drace! S-ar putea... Tata a umblat toată viaţa prin tribunale! VENERA (*curioasă*): Iva! Ce căuta tatăl tău prin tribunale? IVA (*grav*): Era nebun. Umbla după dreptate! ELEN (*sentenţios*): Adevărat! Tribunalul este templul dreptăţii! IVA: Aşa, aşa! Statul păstrează dreptatea la tribunal!... Undeva la subsol... ELEN: Şi tatăl tău a găsit-o? IVA: Oho-ho!! Până la urmă a găsit ce căuta! A ajuns la subsol. A făcut opt ani de puşcărie!

VENERA, Elen şi Ala râd, foarte amuzate.

LADY ROBINSON (*ofensată*): Nu vă e ruşine! Aşa vă purtaţi voi, când avem o doamnă în vizită? ELEN: Doamna aceasta este un domn, stimată doamnă... LADY ROBINSON (*crispată*): Ah, simt că-mi pierd răbdarea cu voi! (*Tare*). Iva! Te rog să ne spui! Care e sexul tău? IVA (*foarte mirat*): Sex? Am ajuns deja la sex? ALA: Mărturiseşte, Iva! Eşti bărbat sau femeie? IVA (*se scarpină în ceafă*): Greu de spus... VENERA: Cum puteţi să-i puneţi omului întrebări atât de indiscrete? LADY ROBINSON (*cu voce tunătoare*): Răspunde, Iva! IVA (*uşor încurcat*): Îmi trebuie o pauză de gândire... ALA: Hotărăşte-te, Iva... IVA (*ezitant*): Sunt şi bărbat şi femeie. Depinde de situaţie! LADY ROBINSON (*şocată*): Iva! IVA (*hotărât*): De obicei, sunt bărbat! VENERA: Înseamnă că, de obicei, iubeşti femeile... IVA: Dimpotrivă! De obicei iubesc bărbaţii! LADY ROBINSON: Ah! IVA: Mi se pare normal ca un bărbat să iubească un alt bărbat. E o chestiune de solidaritate masculină! LADY ROBINSON (*tremurând*): Nu cred... Nu se poate! IVA (*sincer, către Lady Robinson*): Ba da! Se poate! Îmi plac bărbaţii la nebunie! Hoţule... M-am îndrăgostit de tine, la prima vedere... LADY ROBINSON: Dacă eşti bărbat, de ce porţi haine femeieşti? IVA: Pentru că sunt, totuşi, soţie... ELEN (*mirată*): Soţia cui? IVA: Sunt soţia soţului meu! LADY ROBINSON (*furioasă, scoate un pistol din poşetă*): Înţeleg, Iva! Minţi întruna şi fără rost!! E clar că eşti bărbat... IVA: Bine, dar...

LADY ROBINSON: Eşti un bărbat terminat... Mâinile

sus! IVA (*ridică mâinile speriat*): Vrei să mă împuşti? Dar eu te iubesc, prostule... VENERA (*veselă*): Mami! Te rog să nu-l omori! E atât de amuzant... LADY ROBINSON: Iva! Ţi-ai bătut joc de sentimentele mele! Eu sunt femeie! Înţelegi? IVA: Nu se poate... LADY ROBINSON: Iva! Îţi repet! Sunt femeie! IVA (*mirat*): Eşti absolut sigură? LADY ROBINSON: Da Iva! Sunt femeie! Sunt cu siguranţă femeie... Iar tu eşti bărbat. Un bărbat mort...

Lady Robinson îl ţinteşte cu pistolul pe Iva. Acesta se retrage, cu mâinile ridicate deasupra capului. La un moment dat se împiedică de trupul lui Olaf şi cade peste acesta. În cădere, trage cearşaful, dezvelind faţa lui Olaf.

IVA (*dă cu ochii de Olaf*): Dumnezeule... Un bărbat! Un bărbat mort! (*Izbucneşte în plâns*). Acesta e Olaf! Scumpul meu Olaf... Olaf e mort! LADY ROBINSON: A murit! Să fie sănătos! Vei muri şi tu, Iva! Voi opri invazia aceasta ilegală de bărbaţi de pe Insula Femeilor! Nişte dăunători! Nişte rataţi! IVA (*se aruncă pătimaş peste Olaf*): Olaf, scumpule! Cine te-a aranjat aşa?... Cine?... Te-am rugat să nu pleci!... Ţi-am spus că e periculos să umbli singur, la vârsta ta, prin jungla aceasta, plină de fiare sălbatice şi de femei... (*Plânge*). Te-am rugat să stai lângă mine... Olaf! Eram atât de fericiţi, numai noi doi, în bucătăria vasului... ALA (*confuză*): Olaf, iubitule... LADY ROBINSON (*autoritară*): Iva, fă-ţi rugăciunea! VENERA (*cu glas precipitat*): Mami! Te rog să te abţii! Nu e politicos să omori un bărbat într-o situaţie atât de delicată! IVA (*îl strânge pe Olaf în braţe*): Olaf! Ah, părul tău, cu aromă de ceapă prăjită... Faţa ta albă. Albă ca făina de import... Ochiul tău, strălucitor şi adânc... Iubitule... Ai plecat şi m-ai lăsat singur... Singur şi înlăcrămat, ca o salcie plângătoare... De-acum înainte, viaţa mea nu mai are sens... Spune tu, Olaf? Pentru cine să mai trăiesc eu? Pentru cine să mai coc eu plăcinte cu brânză? ALA: Linişteşte-te, Iva! Olaf e acum fericit! (*Priveşte în sus*). Sufletul său a ajuns deja în ceruri... IVA (*priveşte şi el în sus*): Sunteţi sigure? ELEN: Absolut sigure! Domnul Iva era un bun creştin... IVA (*încruntat*): Voi l-aţi omorât!

VENERA: Iva! Să-ţi intre bine în cap! Iubitul tău Olaf s-a sinucis! IVA (*suspinând*): Imposibil! Nu obişnuia să facă asemenea lucruri! ELEN: Şi-a pus capăt zilelor, pentru că nu mai putea trăi singur! ALA: Iva, tu erai perechea lui... VENERA: Olaf s-a sinucis pentru că era un dobitoc fără pereche... IVA: Adevărat? O, scumpul meu Olaf... (*Îşi lipeşte urechea de pieptul lui Olaf*). Ah! A murit, dar inima lui încă mai bate... LADY ROBINSON (*dezgustată, coboară pistolul*): Totul s-a terminat! Ce spectacol lugubru! Ce farsă sângeroasă îţi joacă uneori destinul! IVA: Pe legea mea! Mortul acesta trăieşte! (*Vesel*). Trăieşte! (*Studiază capul lui Olaf*). A avut mare noroc! Glonţul l-a lovit direct în creier... ELEN: Atunci e salvat! Creierul unui bărbat nu este organ vital! IVA: Daţi-mi alcool! Trebuie să-i oblojesc rana...

SCENA 13

Aceleaşi personaje. Ala ia sticla cu whisky, bea un gât, apoi i-o dă lui Iva. Acesta bea cu sete până la ultima picătură. Aruncă sticla spre centrul scenei. Îl sărută pe Olaf, pătimaş, pe buze.

IVA: Olaf! Iubitule... OLAF (*îşi revine*): Iva... IVA: Mă bucur că trăieşti... Iubirea mea... OLAF: Iva! Dragă Iva! Am crezut că m-ai părăsit! IVA: Cum să te părăsesc, iubitule? Mă crezi femeie? OLAF: Era gata să mor de dorul tău... IVA: Iubitule!! Nu e nevoie de sacrificii atât de mari...

Olaf şi Iva se sărută. VENERA, Elen şi Ala îi urmăresc în tăcere, cu priviri atente şi lacome. Lady Robinson rămâne dezolată în centru, cu pistolul în mână.

OLAF: Tu eşti comoara mea... Lucrul cel mai de preţ de pe vasul nostru... IVA: Scumpul meu! Vasul nostru s-a scufundat... OLAF: Serios? IVA: Am naufragiat! Nu mai ţii minte? OLAF: Îmi amintesc ceva... Destul de vag... IVA: Ne-am lovit de ţărm! OLAF: De care ţărm? IVA: De ţărmul mării... OLAF (*grav*): Iva, despre ce mare vorbeşti? IVA (*încurcat*): Nu ştiu exact. Am rămas fără hărţi! Marea Albă, Marea Neagră, Marea Galbenă, Marea Roşie. Cu siguranţă era o mare colorată... OLAF: Vasul nostru s-a sfărâmat cu

adevărat? IVA: Adevărat... OLAF: Nu contează! Căsnicia noastră, dragă Iva, nu se va sfărâma niciodată... IVA: Niciodată! OLAF: Vom rămâne definitiv, uniţi, în cuget şi-n simţire! IVA: Definitiv... OLAF: Tu eşti comoara mea... Comoara din insulă...

Olaf şi Iva continuă să se alinte. VENERA, Elen şi Ala îi privesc, pătrunse de curiozitate şi de lăcomie carnală. Lady Robinson îşi apropie pistolul de tâmplă.

IVA: Aşa e Olaf! Sunt comoara ta, de pe Insula Femeilor OLAF: Tu eşti banca mea naţională, Iva! Iar eu voi fi mereu guvernatorul tău general! IVA: Olaf... OLAF: Iva...

Olaf şi Iva se îmbrăţişează cu patimă. VENERA, Elen şi Ala îi urmăresc cu pasiune. În acel moment Lady Robinson îşi descarcă pistolul în tâmplă şi cade fulgerată, peste sticla goală de whisky, care o incomodează vizibil. Celelalte cinci personaje nu reacţionează la împuşcătură, continuând să fie absorbite de scena erotică.

După scurt timp, Lady Robinson se ridică brusc, loveşte sticla cu piciorul. Se apropie de fereastră, duce iar pistolul la tâmplă. Trage încă un foc, după care cade, cât se poate de teatral. Nici de data aceasta cele cinci personaje nu reacţionează. Lady Robinson rămâne nemişcată. În acel moment sună telefonul. Toate personajele împietresc.

SCENA 14

Lady Robinson zace inertă. Celelalte personajele sunt în nemişcare, cu privirile aţintite pe telefon. Telefonul continuă să sune insistent.

VENERA: Sună telefonul! În sfârşit sună... IVA: Cine dracului sună? OLAF: Sigur sunt cei de la poliţia navală... Mi-a expirat licenţa... ALA (*visătoare*): Ba nu! E Marco! După patru ani, sună... ELEN: Într-un asemenea moment, numai Dumnezeu ar putea să ne apeleze... VENERA: Mami! Sună telefonul! De ce nu răspunzi?

Lady Robinson sare brusc în picioare.

LADY ROBINSON (*îndreptându-se spre telefon*): Sună! Sigur că sună! V-am spus eu că până la urmă o să

sune... VENERA: Răspunde, mami! LADY ROBINSON: Răspund! Sigur că răspund! (*Ridică telefonul, încordată*). Alo! Alo! (*Faţa i se luminează brusc*). Da, doamnă... Da! Da! Eu sunt Lady Robinson... Aţi nimerit cum nu se poate mai bine! Aici este Insula Femeilor... IVA: Protestez! Aceasta este şi Insula Bărbaţilor! LADY ROBINSON (*îi face semn lui Iva să înceteze, continuând să vorbească la telefon*): Alo!... Poftim? Aţi auzit o voce masculină? Da, doamnă! Momentan avem şi ceva bărbaţi pe stoc. Nişte imigranţi clandestini! Au fost arestaţi pentru trecerea frauduloasă a frontierei de stat... Urmează să fie expulzaţi! (*Pauză*). Dar dumneavoastră cine sunteţi?... (*Mirată*). Televiziunea? VENERA: Televiziunea! LADY ROBINSON (*la telefon*): Televiziunea română? ELEN (*îşi face cruce*): Televiziunea română? LADY ROBINSON: Televiziunea română liberă?... Extraordinar... Din ce ţară?... Poftim? Din România?... IVA: Oho-ho... România! LADY ROBINSON (*nervoasă, îi face semn lui Iva să înceteze*): Da doamnă... Am înţeles... Din România... Alo! Alo! (*Disperată*). Ah!... S-a întrerupt! Am pierdut legătura... Alo! Alo!...

Lady Robinson loveşte nervoasă în furca telefonului.

ALA: România? Am auzit de România! Marco avea acolo afaceri importante... VENERA: Ce este România? ALA: Un paradis! ELEN: Paradis? Sunt aşa de credincioşi? ALA: Este un paradis fiscal! OLAF: Au impozite aşa de mici? ALA: Ah, nu! Impozitele sunt mari! Dar plata lor este facultativă... LADY ROBINSON (*loveşte nervoasă în furca telefonului*): Alo! Alo! IVA: Olaf? Nu mai ţin minte! Unde vine România? OLAF: E o insulă în mijlocul Oceanului Indian. Mare exportatoare de banane!

ELEN: Este o ţară minunată. Bisericile sunt pline, puşcăriile sunt goale... IVA: Nu pricep! Acolo nu există condamnaţi? ALA: Condamnaţii lor sunt oameni sensibili. Nu suportă detenţia! ELEN: Sunt oameni cu vocaţia libertăţii. Acolo meseria de revoluţionar este cea mai răspândită... ALA: Acolo condamnaţii preferă să-şi ispăşească pedepsele la domiciliu. E mai omeneşte... Şi mai ieftin... În felul acesta se reduc semnificativ

cheltuielile bugetare. VENERA: Sunt oameni credincioşi. Au 365 de sfinţi în calendar! LADY ROBINSON: Şi tot atâţia, în Parlament! ELEN: Justiţia română e cea mai tolerantă de pe pământ! A fost reformată de contele Dracula... IVA: Dracula? Am auzit de el! Este ministrul lor de finanţe! ALA: Nu, Iva! Ministerul lor de finanţe e condus de Hagi... OLAF: Da, da! L-am cunoscut! Hagi Gheorghe... ELEN: Nu, Iva! Hagi Tudose... IVA: Da, da! Acum realizez perfect unde vine România! Capitala e la Budapesta... OLAF: Iva, noi doi am fost acolo! Budapesta este un port maritim important... LADY ROBINSON: Alo, Alo... Da, doamnă... S-a întrerupt... Mă bucur că ne-aţi găsit... Poftim! Veniţi după noi? Foarte frumos din partea Dv! Veniţi pentru un reportaj? O transmisiune în direct? Ne bucurăm enorm... Ne-aţi făcut o mare surpriză... Aha! Înţeleg! E pentru emisiunea Surprize, Surprize... Am înţeles! Transportul e gratuit... Vă mulţumim... Sunteţi foarte generoşi... Alo, Alo! (*Loveşte iar nervoasă în furcă*). Iar s-a întrerupt... Ce porcărie... VENERA: Speram să ne descopere americanii. Americanii sunt foarte inventivi. Ei au inventat America... Americanii au cel mai mare venit pe cap de locuitor ELEN: Au venit să ne ia românii. Au venit să ne ia nişte oameni care n-au venit... ALA: E bine şi aşa. Dacă nu erau românii, rămâneam nedescoperite... ELEN: Şi românii sunt oameni inventivi! IVA: Ei au inventat mămăliga! ELEN: Tot ei au inventat stiloul, ţambalul şi sarmalele ALA: Popor de melomani. Acolo fiecare om are câte două urechi muzicale! OLAF: Acolo toată lumea cântă la n-ai... VENERA: Acolo toată lumea face gimnastică... LADY ROBINSON: Alo, Alo... Mă auziţi? Da, doamnă... Am restabilit legătura... Poftim? Veniţi chiar acum să ne luaţi? Serios? Cu bricul Mircea? Alo!(*Supraexcitată*). Iar s-a întrerupt... Cu bricul Mircea?... VENERA: Ce nostim! Vin să ne ia cu dricul... OLAF (*indignat*): Nu cu dricul, ci cu bricul, stimată doamnă! E un vas de război! IVA (*către Venera*): Muiere! Nu te băga, dacă nu te pricepi la marina militară... ELEN: Noi nu ne băgăm! Noi ne introducem, stimate domn! E o mare deosebire semantică... LADY

ROBINSON: Alo, Alo! Da, doamnă! Vă aud… Cum? Aţi intrat deja în apele noastre teritoriale? Aţi intrat fără viză de intrare? *Se aude deja motorul unui vas care se apropie de insulă, destul de repede. Toate personajele, cu excepţia lui Lady Robinson, se apropie de ferestre, de unde fac semne, pline de entuziasm. Lady Robinson continuă să vorbească la telefon, în surdină, Se îndreaptă şi ea spre fereastră cu receptorul la ureche, dar firul telefonului este prea scurt. Cu o mişcare scurtă, nervoasă, smulge firul din priză. Continuă să vorbească la telefon, trăgând firul rupt după ea.*

LADY ROBINSON: Da, doamnă… Puteţi să debarcaţi… Obligativitatea vizelor a fost suspendată pentru femei… Cum? Aveţi şi bărbaţi pe vas? Îmi pare rău! Va trebui să-i lăsaţi la bord… Nu le pot garanta securitatea corporală… Nu, nu e vorba de criminalitate, ci de starea noastră emoţională… Doamnă, de patru ani poporul nostru este în călduri…

Lady Robinson duce binoclul la ochi, scrutând marea, dar continuă să vorbească la telefon. Zgomotul vasului e tot mai pregnant.

LADY ROBINSON (*veselă*): Intrarea în port e liberă… Puteţi intra cu viteză maximă… Ce stânci, doamnă? Cine v-a spus de stânci? Stâncile sunt departe, tocmai în Munţii Stâncoşi! Există un mic prag, dar nu e periculos. Ca să-l treceţi trebuie să intraţi cu viteză mare. Vă repet, nu e niciun pericol!… Cum? E singura dumneavoastră navă militară? Nu contează! Sunteţi cumva în război cu vreo putere maritimă? Nu! (*Pauză*). Serios? N-aţi purtat niciodată o bătălie navală. Înseamnă că vasul nu vă mai trebuie! Atunci accelerați! Fără frică! Înaintaţi pe canalul navigabil! Fără complexe, doamnă! Imaginaţi-vă că e un canal de televiziune! Imaginaţi-vă că navigaţi pe internet…

Vasul se apropie, cu motoarele turate la maxim. VENERA, Elen, Ala, Iva şi Olaf devin tot mai neliniştiţi.

LADY ROBINSON: Nu există stânci! V-am mai spus! Hărţile dumneavoastră sunt greşite… Intraţi în port… Aşa! Acum viraţi tare la dreapta… Fără emoţii. Aveţi prioritate…

Aşa… Dreapta! Dreapta am spus! Accelerați… Perfect! Dreapta… Stânga, Centru, Centru stânga… Centru dreapta… Excelent… Dreapta…

*Se aude o bubuitură puternică. Zgomotul motoarelor înce*tează *brusc. VENERA, Elen, Ala, Olaf şi Iva scot un strigăt de durere, ducându-şi mâinile la cap.*

LADY ROBINSON (*continuă să vorbească la telefon, privind prin binoclu*): Bravo… Debarcare de nota zece! mai frumoasă decât debarcarea din Normandia!… Felicitări!… Alo, Alo! (*Se uită nemulţumită la receptorul telefonic*). S-a întrerupt… Am pierdut legătura… (*Aruncă telefonul şi binoclul pe pat*). Atenţiune! Să mergem cu toţii repede în port! Bricul Mircea tocmai a aruncat ancora…

Toate personajele se îmbulzesc la ieşire, părăsind scena.

LADY ROBINSON: Aranjaţi-vă ţinuta! Nu uitaţi să vă daţi cu ruj! Şi luaţi seama ce vorbiţi. Cu televiziunea nu e de jucat! Acolo se filmează!

Lady Robinson iese ultima, trântind uşa în urma ei. Zgomotele personajelor se sting treptat. Se aude doar vuietul valurilor şi cântecul trist al pescăruşilor. Cade cortina.

SFÂRŞIT